

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena 2 Din
Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/L. Poštni predal št. 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani št. 15.393

Ljubljana, 31. decembra 1934

Naročnina za četr leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja

Štev. 52
Leto VI

Drama na galapaških otokih

Preveč romantično, da bi moglo biti resnično:

»Nekega dne je prišla in se izkrcala na neznanem otoku sredi Pacifika skrivnostna in ekscentrična aristokratka, ki se je že do s tega naučila vseh sladkosti in strasti starega sveta in se ji je zahotelo neznanih opojev na deviškem otočju, kamor se ni stopila ženske noga. Prišla je skoraj naga, le čez pas je bila ogrnjena z žlahtno tenčico in v vsaki roki je imela po en revolver. Z njo je bilo kak tucat vitezov, vsi zaljubljeni v pustolovsko baronico; vsak dan, ko je legla noč na zemljo, so se ti vitezi stekli med seboj s kamenjem in krepelci kakor pravi divjaki — stekli za čast, kdo bo smel biti tisto noč njen izvoljenec, ona je pa vsa drgečoč komaj čakala izida boja, da se preda zmagovalcu... Potem cela vrsta sadističnih zločinov, spočetih v pokvarjeni duši te perverzne aristokratke; potlej neizmeren zaklad, skrit v nedostopni jami na otoku; zanj se bore temne sile, ki ne poznajo prizanašanja — in naposled tragičen razplet, ko poplačajo vsi igralci te nevsakdanje pustolovščine s svojim življenjem predrznost, ki jih je gnala, da so kljubovali usodi... itd. ... itd. ...

Ali ne bi bila takšna snov kakor naša velesenzacionalen zvočni film?

Ne, ne — nikar ne mislite, da delamo reklamo za najnovejši filmski šlager. O, ne. Podali smo vam samo kratko vsebino najnovejše senzacije, ki zadnje tri ali štiri tedne jemlje sapo bralcem vseh časnikov dveh celin — senzacije, ki se je rodila v Ameriki, kajpada.

V začetku leta 1933 je bilo, ko so se v ameriških listih prvič pojavila poročila o tem, kar imenujemo danes atero Galapaških otokov. Dopisnik lista »Chicago Tribune« v Guayaquilu (republika Ekvador) je bil menda prvi, ki je razodel svojim bralcem nenavadno pustolovščino neke avstrijsko-francoske baronice, ki je takrat ustanovila svoje cesarstvo na Galapaškem otoku — tam, kamor so se njega dni zatekali morskimi razbojniki; danes je to otočje skoraj popolnoma zapuščeno.

Malo poprej se je bil pa neki nemški zdravnik zagledal v ta izgubljeni košček zemlje;

hotel je namreč tamkaj ustanoviti nekako kolonijo »nageev« in spraviti tja vse tiste, ki so sili civilizacije in bi se radi vrnili nazaj v prirodu.

Dalje smo brali v omenjenem ameriškem časniku o nesreči dveh Ekvadorčanov, nekega Pavla Frankeja in Kristijana Stampe; iz same radovednosti, kaj početa nemški nageev in njegova tovarišica Dora Koerwinova, sta se izkrcala na otoku Marcheni, kjer ju je v njuno neizmerno osuplost sprejelo kakih dvajset Evropeev, oboroženih do zob, in ju začeli zaslisevati in izpraševati. Med izpraševanjem je pa nenadoma prišla neka nad vse lepa ženska s karabinko čez ramo, ki so jo vsi ponižno pozdravili in jo imenovali cesarico.

Skrivnostna cesarica ju je tudi sama zaslislala, nato jima je pa povedala, da ne mara pritepucev na svojem otoku, in zato morata pri priti zapustiti njena tla. Toda Franke in Stampa se nista hotela pokoriti, dobro vedo, da stojita na tleh svoje republike; tedaj se je pa cesarica blagovolila neznanosko razrditi in je velela svojim stražam, da naj tujca brez usmiljenja pretepejo.

Skrivnostna baronica in njeni „vitezi“. — Skebasti zobar in njegova prijateljica. — Kolonija nageev in njen žalostni konec

(Zaokroženo iz poročil svetovnega tiska)

Nesrečneža sta morala hočeš nočeš bežati, če nista hotela s smrtjo poplačati svoje predrznosti; na begu je pa Franke precej nevarno obstrelila krogla iz njene karabinke. Ekvadorske oblasti je seveda ta incident nemalo razburil in so sklenile poslati na otok oddelek vojakov, ki naj preženo pritepensko »cesarico«...

Tako je pisala »Chicago Tribune«. Članek je zbudil velikansko pozornost in vsi ameriški časniki, ki kaj nase dajo, so smatrali za svojo dolžnost, da objavijo kakšne nove podrobnosti, po možnosti še senzacionalnejše, še slikovitejše, še dramatičnejše. Saj takšna dogodivščina se ne pripeti vsak dan, in zato se že spodobi, da se obdela do kosti.

In tako so ameriški bralci natanko izvedeli, kako si je ta nenavadna ženska osvojila svoje bodoče cesarstvo. Nekega dne — tako se je bralo v Ameriki — so domačini na otoku Marcheni zagledali razkošno jahto, kako je pristala v nekem skritem pristanišču. Iz jahte je stopila

ženska visoke postave z dostojanstvenim nastopom, spremljala sta jo pa dva oborožena. Ženska je stopala z odločnim korakom in zlati lasje so ji plapolali v vetru. Njeno telo je bilo golo, samo čez pas je bila ogrnjena s svilnato prepasko, izza nje je pa gledal razkošno z dragulji posejan ročaj velikega bodala. V rokah je imela dva revolverja. Ko je prišla v bližino otočanov, je ustrelila petkrat po vrsti. Vsi prestrašeni so se otočani kajpada vrgli na kolena pred njo.

Lepa neznanka je tedaj izjavila, da vzame otok v svojo last, in se je pri priti proglasila za cesarico Galapaškega otočja.

Toda naj je bila senzacija, ki jo je napravila odiseja baronice Wagner-Bousquetove (tako je bilo »cesarice« ime) še tolikšna, njena usoda je bila prav ista, kakor je usoda vseh morskih kač, to se pravi, morala se je umakniti drugim zanimivostim in senzacijam istega ali podobnega kova, kakor na primer zločinom državnega sovražnika št. 1 in pa ločeneški pošasti. A zato zgodopisci »baronske cesarice« še daleč niso rekli poslednje besede. Zakaj komaj mesec dni je šele tega, kar je zadeva Galapaških otokov čisto nepričakovano iznova oživela: odkrili so bili namreč na enem teh otočičev dva mrliča. In tako je stvar, ki je že skoraj pes ni več povohal, spet stopila na čelo dnevnih senzacij. Ameriški žurnalisti so izkopalji vse, kar so kdaj napisali o galapaškem cesarstvu, opremili te najdbe s tisoč novimi podrobnostmi in skrivnostno zadevo pod pretvezo, da jo bodo razjasnili, še bolj zavili v temo.

Prva posledica tega oglašujočega ameriškega tamtama je bila, da so se začele organizirati pravcate ekspedicije, ki so imele nalogo odriniti na Galapagos in preiskati, kaj in kako je s stvarjo. Med temi ekspedicijami je vredno omeniti odpravo kapitana Hancocka iz Los-Angelesa, ki se je ravno te dni vrnil domov. In v glavnem je ravno njegova zasluga, da je polagoma prišlo malo več luči v to skrivnostno stvar.

Rekli smo že, da je bil pionir evropske kolonizacije na Galapaških otokih

nemški zobni zdravnik dr. Karl Ritter. Nemški listi so ga takrat slikali kot čudaka in borbenega zagovornika povratka k naturi, kot človeka, ki se je hranil samo s sirinimi jedmi.

Ta mož je prišel do prepričanja, da v velemestu ne more živeti po svojih načelih, in zato se je leta 1929 odločil vse prodati kar je imel in dati slovo civiliziranemu svetu ter se naseliti kot moderen Robinson na katerem zapuščenem otoku. Odločil se je za otočje Galapagos.

Ker je mislil, da na tem otočju ne bo našel žive duše, je sklenil vzeti s seboj svojega Petka, to se pravi, gospo Doro Koerwinovo, svojo zvesto pomočnico. Njun odhod je zbudil v berlinski družbi nemajhno senzacijo, tem večjo,

ker si je dal filozofski zobar, preden je za zmerom dal slovo civilizaciji, izdreti vse zobe, boječ se, da ne bi preveč trpeli v tropskem podnebnju;

nadomestil si jih je s kovinastimi. Enako je storil iz solidarnosti tudi Petek, hočemo reči, gospa Dora.

Tiste dni niso v Berlinu govorili nič drugega kakor o potovanju dr. Ritterja in gospe Koerwinove. Dogodek je inspiriral celo skladatelje modernih popevk; eden najbolj priljubljenih šlagerjev tistih časov se je na primer imenoval »Mit dir allein auf einer einsamen Insel« (Sam s teboj na zapuščenem otoku).

Toda ko je dr. Ritter prišel na Galapagos, je kaj kmalu opustil prvotno namer, da povabi svoje učence k sebi v zemeljski raj. Vse kaže, da ta zemeljski raj še daleč ni bil to, kar je civilizacije sili zobni zdravnik pričakoval. Iz redkih pisem, ki jih je poslal v Evropo, se namreč vidi, da se dr. Ritter nikakor ni mogel navdušiti za otoško življenje; poslednja njegova sporočila so bila celo polna pesimizma.

Ni dvoma, da je ravno Ritterjev zgled zapeljal baronico Wagner-Bousquetovo, da se je po burnem, uživanja polnem življenju odločila, da se tudi ona umekne v ta zapuščeni košček naše premičnice.

Po rodu iz dunajske uradniške rodbine je baronica živela med vojno v Švici in na Nemskem; če smemo verjeti nekaterim trditvam, je tudi vohunila za zaveznike.

Po vojni se je preselila v Pariz in imela tam neko trgovino s čipkami. Toda kmalu se je vsega naveličala in sklenila začeti novo življenje. Leta 1932 se je odpravila v družbi Nemca Alfreda Rudolfa Lorentza, inženjerja Roberta Philipsona in Norvežana Nuggruda najprej v Guayaquil v Ekvadorju, nato pa na Galapaške otoke. Nu, to njeno prostovoljno izgnanstvo pa ni bilo tako samotno, kakor bi človek pričakoval pri pravih ljudomrznežih; v svojih pismih je namreč baronica omenjala več evropskih družin, ki so očitno živlele na sosednjih otokih. Naj bo že kakor hoče, toliko je danes doguano, da

baronica Wagner-Bousquetova nikakor ni zavzela otoka z oboroženo silo, temveč je prosila vlado ekvadorske republike, naj ji odstopi nekaj zemljišča;

in res ji je Ekvador dal na razpolago 40 hektarjev zemlje. Skrivnostna in tolikim moškim usodna »cesarica« (kakor so jo slikali ameriški časnikarji v svoji bujni domišljiji) je bila v resnici kaj vsakdanja gospodinja: ukvarjala se je na otoku z odgajanjem banan, smokey in češenj, zraven je pa redila kure in kunce. Med njenimi »blaznimi« strastmi je bila, sodeč po njenih pismih, največja ta, da je skakala od veselja, ker se je popolnoma odkrižala... revmatizma, ki jo je dajal v Evropi.

Toda iz tega še daleč ne gre sklepati, da bi bilo življenje na Galapaških otokih idilično ali celo meniško. O, ne. Vrnitev k prirodi »civiliziranec« ni kar čez noč izpremenila v nedolžne pastirje. Ni namreč dolgo trajalo, ko je nastalo besno sovražstvo med »Ritterjevci« in skupino okoli baronice Wagnerjeve.

Pa tudi v sami baronični družbi se je začel razkol. Baronica je bila namreč izprva Lorentzova ljubimka, nenadoma je pa začela kazati več simpatij za Philipsona; kdo bi ji zameril, saj že pregovor pravi, da razlika mika, izprememba je pa že zaradi zdravja dobra.

Stvar sama po sebi ne bi bila nič posebnega, če ne bi bile okoliščine iz nje napravile tragedijo. Lorentz je namreč prišel do spoznanja, da mu poslednji več mesta na otoku Marcheni in se je s svojim norveškim prijateljem vkrcal v čoln, da drugod poskusi svojo srečo. Prišla je pa nevihta, čoln se je razbil in tako so ju nekega dne našli mrtva med skalami.

A nezvesta baronica in njen novi prijatelj? Vse kaže, da ju je doletela kmalu nato ista usoda, ko sta šla na ekspedicijo na otok Chatham. Vsaj nihče ni videl, da bi bila kje pristala; tako se zdi še najverjetneje, da ju je morje pogoltnilo.

Kapitan Hancock, ki je spravil vse te stvari na dan, je šel gledat seveda tudi v Ritterjevo kolonijo. Toda tamkaj je našel samo

Doro Koerwinovo, ki je vsa iz uma begala po gozdu; niti besedice ni mogel spraviti iz nje. Sele ko se je malo opomogla, je ugenil iz njenega nezveznega pripovedovanja, da je Ritterja pred nekaj tedni zadela srčna kap,

ubogo ženo je pa popolna samota, ko ni videla žive duše, spravila na rob blaznosti. Kapitan je nesrečnico spravil na svojo ladjo in jo odpeljal v Ameriko, od koder jo bodo vrnili v Nemčijo.

Takšna je torej resnica o dramati na Galapaških otokih, vsaj kakor so nam jo razodela najnovejša poročila. Dovolj žalostna je, da je ni treba opremljati še z romantično in drugo senzacijsko navtako.

Upamo, da bralci, ki so nam sledili pri popisu dogodivščin nage galapaške cesarice in njenih zvestih oprod, niso čisto prišli ob svoj dragoceni čas. Če drugega ne, so vsaj malo izpolnili vrzel v svojem zemljepisnem znanju. Tako bodo posledje vedeli, da leži otočje Galapagos nekje sredi Pacifika, vedeli bodo ime vsaj enega teh otokov in da je last republike Ekvador. In to je tudi nekaj.

(Po ameriških, angleških in francoskih listih.)

„Družinski tednik“ v novem letu

S pričujočo številko zaključujemo letošnji letnik, šesti letnik našega tednika. Na pragu v novo leto se spodobi, da se človek ozre nazaj in se razgleda naprej.

Ni naša navada, da bi se hvalili in pohvalili s tem, kaj damo svojim naročnikom in bralcem. »Lastna hvala, cena mala,« pravi naš narodni pregovor. To-liko bolj smo pa dolžni povedati, kaj pravijo drugi o nas, kako nam pišejo naši naročniki, ki so nas pač najbolj poklicani soditi.

»Najboljše romane berem v „Družinskem tedniku,« piše ga. Z. z. J. — »V „Družinskem tedniku“ izhajajo najlepše novele,« čitamo v pismu gđc. O. iz K. — »Najsoočnejši humor prinaša „Družinski tednik“. In vaše najnovejše škotske! Časih so pa že tako imenitne. Kje jih neki iztaknete?« se nam laska g. V. iz L. — »Le kje zberete, gospod urednik, tako zabavne zgodbe na 2. in 3. strani? V nobenem drugem listu jih ne najdem,« priznava ga. I. iz L. — »Vaše kuhinjske in gospodinjske recepte stalno prebiram in se po njih ravnam. Reči moram, da niso slabi.«

Tako se izražajo o »Družinskem tedniku« njegovi naročniki. Izbrali smo iz šopa priznanih pismom najnovejše.

Toliko o pogledu nazaj. In razgled naprej?

»Kdor ne napreduje, nazaduje,« pravi pregovor. Mi pa ne maramo nazadovati, zato mislimo »Družinski tednik« v novem letu izpopolniti in zboljšati. Uvesti nameravamo več novosti, ki bodo vrednost lista še bolj povečale.

Prvi dve takšni novosti sta dve novi rubriki, ki ju uvedemo v eni prvih januarjskih številki, ko bomo imeli zbrana toliko gradiva, da bomo lahko iz njega izbirali samo najboljše. Prva naša nova rubrika se bo imenovala

»LEPOTA IN ZDRAVJE.«

V njej bo naša izkušena sodelavka obravnavala veleperede kozmetična vprašanja na čisto novi osnovi, ko ne bo treba metati za lepoto drage denarje skozi okno, pa bo v zvezi temu naša najpreprostejša bralka na deželi prav tako kakor gosposka meščanka lahko dobila lepo in zdravo zunanost. Ta rubrika bo za slovensko ženo in dekle dogodek, to lahko že danes rečemo brez pretiravanja.

Naslov naše druge nove rubrike bo

»SODOBNA SPODOBNOST« (Moderni bon ton)

Kakor že ime pove, bomo pod tem naslovom obdelovali vsa mogoča vprašanja, vse mogoče situacije, ki človek vanje zaide, pa si dostikrat ne ve pomagati; obravnavali jih pa ne bomo katedrsko, to je suhoparno in dolgočasno, temveč kar se da živahno in razgibano, pa kajpada nazorno in brez nepotrebnih učtenosti, tako da bo tudi najpreprostejši čitatelj vedel, kaj mu hočemo povedati.

Tretja novost, ki smo jo zadnje čase že začeli uvajati, je sicer bolj notranje-uredniškega značaja, vendar pa tudi navzven ni čisto nebitvena — navedba virov pri posameznih prispevkih. Pri vsakem količkaj nevsakdanjem dogodku, popisu, doživljaju itd. bomo v bodoče stalno navedli

ime lista, ki je prvi priobčil

dotično novico itd. Zakaj? Zato, da podčrtamo v zvezi vse zabavnosti in zanimivosti »Družinskega tednika« tudi njegovo resnost; zato, da se o našem listu ne bo moglo reči samo, da je najzanimivejši pripovedni tednik, nego tudi žurnalistično najpoštenjši, ker bo zmerom povedal, kje pobere in od kod prevede svoje članke, v kolikor niso izvirni — tedaj so pa itak podpisani, s celim imenom ali s šifro. In naposled zato, da bodo naši čitatelji, če bi isto stvar kakor pri nas brali še drugod, mogoče celo prej kakor pri nas, vedeli, na koga se lahko zanejejo.

Da bomo skušali naš tednik tudi drugače vsestransko izpopolniti, nam menda ni treba še posebej zatrjevati. Še bolj kakor doslej bomo pazili pri izbihi gradiva, tako da bo prišlo v list res samo najboljše od najboljšega. Toda ta veliki uredniški in gmetni napor bomo zmogli le tedaj, če bomo imeli zavest, da stojimo na nami strnjeni vsi naši naročniki do zadnjega, z vsjo svojo moralno podporo in svojo naročninsko močjo. O tem Vas pa prosimo, da preberete naše »Vabilo«

40 let zaprta v kleti

Strašen zločin romunskega milijonarja: lastno mater
Imel 40 let zaprto v kleti

V Bukarešti, decembra.

Tukajšnja odlična družba je zadel hud udarec. Policija je prijela večkratnega milijonarja Aleksandra Sero, ki ga dolže, da je imel celih štirideset let v kleti zaprto svojo rodno mater.

Milijonarjeva mati je bila svoje dni prava lepica. Leta 1894. je nenadoma brez sledu izginila, njen sin je pa pripovedoval znanecem in sorodnikom, da je odšla na daljše zdravljenje v tujino. Čez nekaj mesecev se je Aleksander Sera oblekel v črno in obvestil znanca, da mu je mati v tujini umrla. Odpeljal se je na pogreb in se čez teden dni vrnil kot »žalujejoči« sin.

Vse materino imetje je po njeni smrti podedoval sin edinec Aleksander, čeprav so se ostali sorodniki trudili na vse kriplje, da bi tudi nanje odpadel del bogate dediščine. Aleksander Sera je bil dober trgovec, a še boljši spekulat. Kmalu je podvojil podedovano imetje, sčasom je pa postal milijonar, ki je bil zaradi prikupnega vedenja priljubljen v vsej »boljši družbi« stolne Bukarešte.

Pred desetimi dnevi so pa slišali de-

lavci, ko so prekopavali na vrtu gredice, neko šuštenje in vzdihovanje iz kleti. Ker ni bilo gospodarja doma, so poklicali policijo, ki je našla v temnem pregrajenem kotu kleti starko kakih osemdesetih let. Ugotovili so kaj kmalu, da je starka mati bogataša, ki je pred štiridesetimi leti »umrla« v tujini.

Starka je v dolgih štiridesetih letih neprostovoljnega jetništva v vlažni kleti skoraj popolnoma oslepelala; lasje so ji popolnoma izpadli in zoba ni imela nobenega več. Oblečena je bila v same stare preperle eunje. Kljub vsemu trpljenju je ostala starka duševno popolnoma sveža in čila, čeprav jo je hranil zločinski sin samo s kruhom in vodo.

Aleksander Sera je pri zaslišanju odkrito, a brez kesanja izjavil, da je mater zaprl v klet samo zato, da bi se čim prej polastil dediščine. Misli je, da bo mati v temi in vlagi kmalu umrla, kajti ubiti je ni hotel... zastran očitkov vesti.

Kosmato vest je moral imeti zverinski sin, ki je štirideset let mučil svojo lastno mater, medtem pa občeval v najboljši vele mestni družbi pod »rinko« poštenega in uglednega meščana.

Ameriški Landru

Kemik, ki je ubijal dekleta v znanstvene namene

V Newyorku, decembra.

Policija v San-Francisku je prijela kemika Germaina Ribbersa, bivšega upravitelja neke ameriške tovarne kemičnih izdelkov.

Pred dvema mesecema je umrla v Ribbersovem stanovanju neka ženska. Vse je kazalo na zastrupljenje, ker na ni bilo tehtnih dokazov za Rabbersovo krivdo, so kemika izpustili.

V svoji vili je imel Ribbers popolnoma urejen kemični laboratorij, v katerem je delal z nekim črnim pomagačem noč in dan najrazličnejše poskuse.

Ribbersovi sosedi so sicer mnogokrat imeli polne nosove neznosnega smrada, ki je prihajal iz njegovega laboratorija, vendar se niso mnogo zmenili zato, ker so pogosto videli, kako je Ribbers s svojim črnecem klal na odprtem dvorišču različne živali, da je bajje od njih pridobival maščobo.

V poslednjem času je prejela policija več ovadb, da so izginila brez sledu sama lepa dekleta. Eno izmed teh deklet so videli poslednjič pred vilo kemika Ribbersa, kamor se je bila pripeljala z avtomobilom. Gospodar in njegov črncet sta seveda energično zavrnila take »izmišljotine«. Čez nekaj dni je izginila spet neka deklica in spet so vodili sledovi do Ribbersove vile. Policija je od tistih dob stalno nadzirala kemikovo vilo.

Tekač postal milijonar

J. D. Sifin — največji ruski knjižni založnik

V Varšavi, decembra.

Nedavno je umrl v Moskvi največji knjižni založnik predvojne Rusije, I. D. Sifin, ki je razpečal dobro in poceni rusko knjigo v najzakovnejši vasi nekdanjega velikega cesarstva. Dvignil je tudi neobgleni dnevnik »Ruskoje Slovo« na tako višino, da ga niti do današnjega dne ni prekosil niti po nakladi niti po vplivnosti kakšen drug list.

Zanimivo je bilo Sifinovo življenje. Rodil se je preprostemu ruskemu mužiku v kostromski guberniji. Leta 1866, ko je bilo mlademu Sifinu petnajst let, je prišel v Moskvo, kjer je bil v Šaropovi knjigarni za tekača. Bil je bistro glave in je videl, da se da z raznašanjem prodati največ knjig. Organiziral je cele čete raznašalcev, ki so zanesli dobre in

cenene knjige v poslednjo rusko vas. Ti mladi raznašalci so postali sčasom potujoči knjigarnarji pod vodstvom energičnega Sifina.

Sarapov je posodil leta 1883 svojemu spretnemu prodajalcu Sifinu večji znesek denarja, s katerim je odprl nado- budni mladenič lastno knjigarno in si uredil veliko tiskarno. Kmalu nato je Sifin preplaval vso Rusijo s knjigami lastne založbe in svojega tiska. Sifin je preprostemu narodu dajal v roke le pametne in koristne knjige, razen tega je pa pričel zalagati knjige visoke leposlovne in umetniške vrednosti. Poleg preprostih knjig po pet kopejk je pa natisnil na dobrem papirju in v razkošni opremi dela velikih ruskih književnikov in učenjakov.

Osem in osemdesetega leta je priskočil na pomoč Levu Tolstemu in njegovemu prijatelju Cetrkovu pri organizaciji založništva »Posrednik«, ki je razširilo po vsej Rusiji na milijone knjig Tolstega, Čehova, Garišina, Leskova in drugih dobrih ruskih pisateljev. Knjige so ilustrirali slavni ruski slikarji, kakor

Rjepin in drugi. Sifinova založba je prva izdala ljudske izdaje Turgenjeva, Nje- krasova in še več drugih slavni Rusov. Najbolj se je pa postavil, ko je izdal zbrane Gogoljeve spise, ki so stali samo piškavih 50 kopejk (15 Din našega denarja).

Sifin je svoje podjetje širil čedalje bolj. Glavno mu je bilo, da je dajal narodu dobre in poceni knjige, ne pa, da bi sam obogatel.

Grof Monte Cristo

Roman

Napisal

Aleksander Dumas

68. nadaljevanje

»Mislim, da je. Koliko premore, menda še sam ne ve. Jaz to lahko rečem, ko prihajam k njemu, kadar se mi zazdi. Ondan mu je prinesel bančni sluga 50.000 frankov v tolikšni denarnici kakor je tvoja torba; včeraj mu je pa njegov bankir poslal 100.000 frankov v zlatu.«

Caderousse je bil kar trd, tako so ga omamile te besede.

»In v njegovo hišo imaš ti svoboden pristop?« vpraša hripavo.

»Menda!« odvrne malomarno Cavalcani.

Caderousse se za trenutek zamisli. Kar videlo se je, kako na fihem nekaj velikega pretičtava. Zdjaci pa vzklikne: »Kako rad bi vse to videl! Lepo mora tam biti!«

»Pa še kako! Kakor v pravljicah!«

»Ali ne stanuje na Elizejskih poljanah?«

»Da, na številki trideset, v lepi samotni hiši. Najbrže jo poznáš.«

»Že mogoče. Toda mene manj zanima njena zunanost kakor notranost. Uf, kakšna lepa oprava mora biti tam... Veš kaj, Andrea, lahko bi me pri kateri priliki s seboj vzela.«

»Pod kakšno pretvezo neki?«

»Nu, recimo, kot čistilca parketov.«

»Ne boš! V vseh sobah so same preproge.«

»Hudičal! Potem mi pa ne ostane drugo, kakor da si te reči ogledam samo v domišljiji.«

»To bo menda res še najboljše.«

»Pa mi vsaj malo popiši hišo!«

»Daj mi kos papirja, pa ti narisem njen floris.«

»Nà, tule imaš papir, črnilo in peresnik,« vzklikne živahno Caderousse in prinese iz stare omare vse pisalne potrebščine.

Andrea vzame z nezaznavnim smehljajem peresnik v roko in

Rjepin in drugi. Sifinova založba je prva izdala ljudske izdaje Turgenjeva, Nje- krasova in še več drugih slavni Rusov. Najbolj se je pa postavil, ko je izdal zbrane Gogoljeve spise, ki so stali samo piškavih 50 kopejk (15 Din našega denarja).

Sifin je svoje podjetje širil čedalje bolj. Glavno mu je bilo, da je dajal narodu dobre in poceni knjige, ne pa, da bi sam obogatel.

Kupil je mali, nezatni listič »Ruskoje Slovo«, ki ga je dvignil do neverjetne višine. Med vojno ga je tiskal v 1.500.000 izvodih na najmanj desetih straneh velikega ruskega formata. Nedeljske izdaje »Ruskega Slova« so zdaleč prekašale najbogatejše ameriške liste. Bile so skratka »ledenske enciklopedije ruskega življenja. List je imel več ko tisoč sodelavcev širom Rusije in več sto v tujini.

začne razlagati: »Hiša stoji, kakor sem ti rekel, med dvoriščem in vrtom, takole, vidiš.« In napravi sliko vrta, dvorišča in hiše.

»Visoki zidovi?«

»Ne, največ osem ali deset čevljev.«

»To ni pametno,« meni Caderousse. »Pa prilijče?«

»V prilijču so obednica, dve sprejemnici, soba za biljardiranje, stopnice v prvo nadstropje in neke skrivne stopnice.«

»Pa okna?«

»Ona so imenitna: tako so lepa in široka, da bi človek tvoje postave igraje lahko smuknil skozi vsako steklo.«

»Kje pa spi služinčad?«

»V posebnem poslopju. Predstavlja si prijetno majhno hišico na desni od glavnega vhoda. V tej hišici je cela vrsta sobic. Prej so imeli pri hiši tudi psa, pa so ga spravili v grofovo hišo v Auteuilu — saj veš, kje jo ima? Tam, kjer si me zadnjič čakal.«

»Da, spomnim se.«

»Še včeraj sem rekel grofu, da ni prav napravil, ker bi, če se preseli v Auteuil, ostala hiša popolnoma prazna in brez varstva. — Nu, a kaj potem?« mi reče. »Okradli vas bodo!« odgovorim. »In kaj potem, če me okra-dejo?« mi odvrne.

»O, Andrea, če je tako rekel, ima gofovo v svoji pisalni mizi kak skriven mehanizem, ki izda taju.«

»Beži no! Čisto navadno pisalno mizo ima in vselej, kadar sem bil pri njem, sem videl v njej ključ.«

»Pa ga nihče ne okrade?«

»Ne, njegova služinčad mu je slepo vdana.«

»Ali ima v tej pisalni mizi tudi denar?«

»Mogoče... kako naj vem?«

»In kje ima to mizo?«

»V prvem nadstropju.«

»Daj, napravi mi načrt še za prvo nadstropje.«

Andrea vzame speš pero v roko. »Vidiš, tule je predsobje in zraven sprejemnica; na desni speš sprejemnica, zraven pa knjižnica in njegov kabinet. Na levi je salon, spalnica in toaletna soba. V tej sobi je pisalnik, ki sem ti pravil o njem.«

»Ali ima toaletna soba kaj oken?«

»Da, dve.« In Andrea zariše dve okni v svojem načrtu.

Caderousse se zamisli.

»Ali gre grof dostikrat v Auteuil?«

Se nadaljuje na 4. strani v 4. stolpcu

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vršni vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksenburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksenburg: št. 5967, Luxembourg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice.

Pijte zdravje!
Pijte „Kathreiner Kneipp“!

Pismo za hudobca

London. — Za božič imajo otroci na Angleškem navado, da izroče svojim staršem pismo z željami, namenjenimi božičku. Nekateri otroci so pa tako nezapljudi, da ta pisma rajši vržejo kar v poštni nabiralnik, posredovalci se jim zde odveč, čeprav bi bili lastni starši.

Seveda na teh pismih ni pravega naslova. Zato jih morajo na pošti odpri, da jih vrnejo pošiljalcem — če so podpisani. Nekatera pisma so tako genljiva, da časih poštarji med seboj zbero prostovoljne prispevke in kupijo takim otrokom božično darilce.

Ondan — bilo je dva ali tri dni pred božičem — so našli na londonski glavni pošti pisemce sedemletnega fantička, naslovljeno na Božička; pismu je bil priložen poseben ovitek z naslovom »Gospod Hudobec«. V njem se je brala samo tale »nedolžna« želja:

»Dragi Hudobec! Lepo te prosim, odnesi mojo vzgojiteljico!«

Monte-Cristov grad na dražbi

Pariz. — Te dni je prišel na dražbo znameniti Château d'If na majhnem skalnatem otoku v marseljskem zalivu. (Naši bralci vedo, da je bil v ifskem gradu zaprt junak našega romana, grof Monte-Cristo.) Grad je cenjen na 75.000 frankov.

Château d'If je zgradil francoski kralj Franc I. (1515—1547) in v njem je bilo zaprtih več zgodovinskih osebnosti, med njimi slavni Mirabeau in vojvoda Filip Orleanski.

Grajske ječe so napravili leta 1524, trdnjavo zidovje pa sega nazaj v leto 1592.

Umori iz usmiljenja bodo ugašeni?

London. — Gospo Brownhillovo, ki je ubila svojega neozdravljivega sina, da mu prihrani trpljenje, so kakor znano porotniki obsodili na smrt. (O tem smo obširno pisali v prejšnji številki v članku »Mati«. Op. ur.) Kajti postave ne dovoljujejo, da bi posameznik nastopal kot sodnik in odločal o življenju in smrti svojega bližnjega, čeprav bi bil za kaj takega pravno upravičen, kakor je bilo na primer pri Brownhillovih, ko nesrečnejšu ni bilo rešitve iz njegovega trpljenja.

Cepprav je Brownhillovo kralj pomilostil (kakor beremo, so jo med tem že izpu-stili. Op. ur.) in je bila smrtna obsodba v njenem primeru res zgolj načelnega značaja, je vendar porabil to priliko zdravnik dr. Killiek Millard iz Leicesterja in izdelal zakonski načrt, po katerem naj bi bilo dovoljeno vsakega človeka, ki »boleha za neozdravljivo, mučno in njemu in sorodnikom nadležno boleznijo,

odrešiti trpljenja. V ta namen naj bi dva zdravnika predložila o tem certifikat pristojnemu sodišču, da o stvari razsodi in izda odlok o dovolitvi »euthanasije« (tako se imenuje takšen umor iz usmiljenja).

Zeleti je, da se britanski parlament čim prej izreče o tem predlogu. Primer gospe Brownhillove kaže, da je stvar nujno potrebna. — (>New Statesman and Nation«, London.)

Tako umira junak

Pariz. — V največji nevarnosti, ko gleda človek smrti v oči, se pokaže, kdo je junak.

Berite poslednja brezžična sporočila z letala »Star of Australia« (Avstralska

Kakao ni več samo bogatim dostopen, temveč si ga more vsakdo privoščiti. Zavitek Mirim kakava za štiri osebe stane samo Din 1.—. Mirim kakao je priznano dober in okusen, pa tudi izredno hranljiv in okrepljujoč. Dobite ga v vsaki trgovini.

zvezda) na poletu iz Kalifornije v Avstralijo. Pilotiral ga je Avstralec Ulm, spremljala sta ga pa letalca Littlejohn in Skilling.

Prva etapa je bila San Francisco—Havajski otoki, to je 3375 km. V začetku je šlo dobro. A že drugo jutro je postaja v Honoluluju prestregla tole obvestilo:

»Slabo vreme. Bencina le še malo. Oprezamo za lučjo svetilnikov. Zaenkrat še ne moremo klicati na pomoč. Pazite na naše klice!«

Kmalu nato, ob 7.14 zjutraj, klic na pomoč: »SOS! SOS! SOS!«

Ob 7.30: »Zadevamo se ob vodno gladino.«

Ob 7.54: »Spustil sem se na morje in obrnil aparat proti vetru. Pridite in potegnite nas iz vode. Mislim, da bomo vzdržali dve uri na površju.«

Potem nič več. Pač: neki pilot honolujskega letališča meni, da je uzrl kakih 300 milj od obrežja neko razbitino. Tisti dan in še naslednji dan so cele letalske eskadre od ranega jutra do temne noči zaman preiskavale vso morskou gla-

Vabilo na naročbo

Na 2. strani smo Vam popisali, kakšen bo »Družinski tednik« v novem letu. Povedali smo Vam, katere novosti mislimo uvesti v novem letniku, med drugimi dve novi rubriki: »Lepota in zdravje« in »Sodobna spodobnost«. Dalje smo Vam napovedali nov vezaniniv ljubezenski roman (gl. naš razglas na 4. strani), ki bo izhajal obenem z »Monte-Cristom« in ga začnemo priobčevati že sredi januarja. Samo po sebi se razume, da bomo skušali tudi našo novelo čim bolj izpopolniti, prav tako drugo in tretjo stran z zanimivostmi z vsega sveta, pa gospodinjsko stran in humor itd.

To bodo naše dajatve v novem letu. Česa pa pričakujemo od Vas, dragi naročniki in bralci?

Dvojega. Prvič, da nam ostanete zvesti kakor doslej. K naročnikovi zvestobi pa spada tudi točna obnova naročnine. Brez te zvestobe, t. j. brez naročnine ne more danes živeti noben neodvisen zabavni list. Naša naročnina je majhna v primeri s tem, kar Vam damo: 80 Din za vse leto, 40 Din za pol leta, 20 Din za četrt leta. Pošljite po možnosti vsaj za pol leta, če že ne morete za vse leto; s tem prihranite nam mnogo pisarije in troškov, sebi pa opomine ob zapadlih četrtletjih. (Položnice ste med tem že dobili po pošti.)

To je prvo, česar Vas prosimo. Drugo ni pa nič manj važno. Še poprej bi Vam pa povedali kratko in poučno zgodbo.

Živela je nekoč prijazna in dobrosrčna vdova, imenujmo jo Meta. Ker ji ni mož zapustil ob smrti nič denarja, je morala sama gledati, kako bo preživela sebe in svoje otroke. Pa si je izmislila: še najbolje bo, če vzame goste na hrano. In je res tako napravila. Takrat, morate vedeti, še ni bilo toliko menz kakor danes ta dan, in tako je konkurenca ni preveč dajala. — Nekega lepega dne so se pa gostje prevzeli: za to kar plačajo, so dejali in povzdignili glas, bi lahko jedli že boljše reči! Meta se je zavzela: Kako? Saj še tako komaj izhaja! Pa je začela na vse kriplje računati: Da, če bi imela vsaj dvajset gostov, potem... da, potem bi že kaj boljšega skuhala za ta denar. Dvajset? Saj jih ima še več! A glej: naročnino jih pa plača samo deset!!! Vsi drugi jedo pri svojih tovariših, na pol in pol... ker menda ne zmorejo celega kosila. Seveda je potem hrana slabša — seveda potem Meta nič ne zasluži! Če bi vsakdo pošteno plačal celo kosilo, bi pa vsi bolje jedli in Meta bi še kaj zaslužila. To Vam je ta prečudni čudež režije!

Ali ste razumeli nauk te zgodbe? Samemu sebi najbolj škoduje tisti, kdor »Družinski tednik« iz prijaznosti dalje posoja. Ta prijaznost se samo nad njim samim maščuje. In zato je naša druga prošnja ob vstopu v novo leto:

Vsakdo od Vas, kdor je doslej posojal »Družinski tednik« svojim prijateljem, naj z novim letom napravi konec tej praksi! Poznamo naročnike, ki posojajo list petim, šestim in še več strankam, tako da ga dobe vsega raztrganega in zamazanega nazaj — plačevati ga morajo pa sami. (In zraven, to je še najlepše, mislijo, da s tem nam koristijo!) Tega mora biti poslej konec — v Vašo lastno korist! Zaobljubite se: vsaj enega od teh, ki jim posojam »Družinski tednik«, moram pridobiti v novem letu za plačujočega naročnika — vsaj enega!

Če boste vsi naročniki tako storili, bo »Družinski tednik« že v najbližnji bodočnosti lahko stalno izhajal na 12 straneh. Čudež režije? Da. In še nečesa: dobre volje naših prijateljev-naročnikov. To so želje in voščila naše uprave našim zvestim ob novem letu 1935.

dino daleč naokrog, da odkrijejo posadko, ki je šla v smrt brez strahu, brez besedice kesanja in brez poslednjega zбоgom. — (>Miroir des Sports«, Pariz).

Psi imajo rajši moške

Barcelona. — Slišali smo že in brali o učinku godbe na nekatere živali. Pred kratkim so pa pri nas napravili o tem obsežnejše poskuse z nekim foksterierjem. In prišli so do zelo nepričakovanih dognanj.

Pes je bil na moč navdušen, kadar je poslušal godbo in petje. Pri predavanjih in kramljanju je pa kazal zadovoljstvo le tedaj, kadar je v radiu govoril moški. Zenski glas spravlja menda zastopnike pasjega rodu v obup.

Tako vsaj beremo v radijskem tedniku »Radio-Barcelonac«.

Dr. OETKER-jev pecilni prašek
in Dr. OETKER-jev vanilinov sladkor!

Novela »Družinskega tednika«

Dragocena podoba

Francoski napisal Charles Tardieu

»Čudno,« je dejal Raymond Passaqui. »Že nekaj časa Duvaina nikjer več ne vidim.«

»Saj je vendar svoboden človek in lahko gre kamor hoče,« je menila Madeleine, njegova lepa žena.

»Seveda lahko gre. Najbrže si je dobil novo prijateljico.«

»Zakaj pa ne — saj je samec...«

»A to še ni nikak razlog, da bi se naju ogibal. Zmerom najde kakšen izgovor, da ne pride na najine tedenske večere.«

»In to mu šteješ v zlo?«

»Da. Zakaj končno ima tudi prijateljstvo svoje pravice. Priznati moram, da sem se ga tako navadil vsako sredo zvečer, da mi ga manjka. Tebi ne?«

»Že... a kaj hočeval...«

»Skratka — tebi se zdi čisto prirodno!«

»Kaj hočeš!«

»Meni ne! Sicer bom pa stvari še prišel do dna!«

»Eh, saj ni vredno. Pusti rajši Duvaina v miru.«

»Ne, ne, ta stvar mi ne da spati.« Passaqui je žena je skomignila z rameni. Razgovor jo je bil vidno utrudil.

Nekaj dni nato ni bilo nič več govora o Duvainu. Zdelo se je, da je Raymond pozabil svoj načrt.

Nekega večera je pa prišel domov s čudno žarečim obrazom. Njegova žena se ga je varovala izpraševati. Toda ko sta posedla za mizo, ga ni več vzdržalo.

»Duvaina sem videl,« je rekel z zadoščenjem.

»Res?« je samo odvrnila žena.

»Vidim, da nisi preveč radovedna. Niti tega ne vprašaš, kje sem ga srečal.«

»Moj Bog... kje neki... na cesti... v kavarni... ali pa v klubu — kje bi ga drugod!«

»Popolnoma zgrešila. Pri njem doma!«

»Pri njem doma si bil?«

»Zakaj ne! Saj je zelo prijetno pri njem! Idealno samsko stanovanje, skoraj že preidealno z vsemi mogočimi drobnjarijami, toda priznati moram, res prav lepo je pri njem, udobno in...«

»Stoj! Kaj delaš mar reklamo zanj?«

»Drugče se mi pa zdi, da sem mu bil v nadlego. Pomisli, dobrih pet minut me je pustil čakati pred vrati. In še potem me je sprejel v pidžami in imel sem občutek, kakor da bi le s silo lahko vdrl v njegovo spalnico.«

Raymond je skušal razbrati učinek teh besed z obraza svoje žene. Toda Madeleine ni niti trenila.

»Tak si se zdaj vsaj prepričal: ali ima prijateljico?«

Toda Raymond se še ni vdal. Hladnokrvnost njegove žene ga je dražila. Zato jo je sklonil zahrbtno napasti.

»Da, ljubimko ima, a nima samo tega, da bi ga vrag... Še drug zaklad ima, ki nima o njem niti pojma.«

»Zaklad?«

»Da,« je malomarno odmahnil Raymond. »Tista krajinska slika, ki visi za njegovo pisalno mizo... saj veš...«

»Ne zameri,« ga prekine Madeleine s popolnoma prirodnim glasom. »Kako naj bi to jaz vedela? Saj nisem bila jaz pri Duvainu, temveč ti. Meni da vendar ne boš trdil...?« Udarec je bil zadel v slepo.

»Nikar no,« jo je miril Raymond, »to se le tako reče. Predstavlja si toroj, to neznatno krajinsko podobo, ki jo je moral napraviti kakšen mazač in ne bo niti dve sto frankov vredna — to sliko iščem že nekaj let. Pod njo se namreč skriva neprecenljiva umetnina slikarja Giotta. Če bi vrhno pokrajino zbrisali, bi dobili pod njo Giotta.«

»Res?« je hotela vedeti Madeleine.

»Seveda. In Duvain ničesar ne sluti. Ponudil sem mu za sliko tri tisočake, toda umazane ne dá.«

»Že vidim, starinljub je v tebi močnejši od prijatelja... morda ti je to kakšen rodbinski spomin?«

»Smešno! Kakšen rodbinski spomin! Zmazek, ki ni zanj plačal niti dve sto frankov. Toda jaz bom že prišel na svoje.«

»Ali te ni sram ponujati prijatelju tri tisoč frankov za nekaj, kar je desetkrat toliko vredno...?«

»Desetkrat toliko se zasmeye Raymond. »Reci rajši, stokrat toliko, srček! A kaj hočeš: Kupčija je kupčija. Šele nato pride prijateljstvo.«

Ko je Duvain drugi dan izvedel iz Madeleinih ust, ki jih je pokrtil z nežnimi poljubi, da ima skrit zaklad, neizmerno dragocenega Giotta, ni pokazal v neizmerno presenečenje

Naš novi roman

V eni izmed prvih januarskih številok začnemo priobčevati nov, velezanimiv

Ijubezenski roman.

Izhajal bo obenem z dosedanjim romanom »Grofom Monte-Cristom« v obilnih nadaljevanjih. Reči smemo že danes, da bo naš novi ljubavni roman

dogodek

tudi za najbolj razvajene med našimi bralci, tako da bodo — z glavo jamčimo! — vsak teden komaj čakali nove številke »Družinskega tednika«.

Kako se bo imenoval

naš novi roman? To tajnost Vam pa izdamo šele v prihodnji številke.

* »Grof Monte-Cristo« bo izhajal v dosedanjem obsegu še skoraj pol leta.

svoje ljubimke nič posebnega veselja.

»Zato torej,« je samo dejal, »zato mi je tvoj mož ondan, ko naju je nadlegoval, ponujal tri tisoč frankov za sliko!«

»Da, zato, dragec. Kaj boš pa zdaj storil? Saj ga poznaš, da ne bo odnehal.«

»Ali se zaneseš, da tvoj mož ničesar ne sumi?«

»Na to se lahko zaneseš. Nekajkrat mi je sicer nastavljal pasti, odkar nič več ne zahajaš k nam.«

»Samo tega ne zahtevaj, da bi hodil k vam! Dokler še nisi bila moja...«

»Kaj boš torej napravil?« ga preseka Madeleine. Priložnost se ji je zdelala imenitna, da preizkusi Duvainova čustva.

»Kar počakaj, boš že videla,« je samo odgovoril.

Minilo je par dni. Potem je prišel nekega večera Raymond ves žareč domov. Pod roko je imel skrbno zamotan predmet.

»Ugeni, kaj nosim s seboj?« je vzkliknil zmagoslavno.

»Še pojma nimam,« je menila Madeleine.

Passaqui odtrga omoč. »Duvainovo sliko,« vzklikne. »Le poglej to znamenito pokrajino!«

»Torej ti jo je le prodal?«

»Prodal? Podaril mi jo je!«

»Podaril? Pa nič ne sluti?«

»Čisto nič!... Toda zdaj te moram prositi odpuščanja, ker sem velik grešnik.«

»Grešnik? Zakaj?«

»Najprej mi oprostite — potem ti bom pa vse povedal.«

»Naj bo, oprostim ti... toda...«

»Poslušaj, Madeleine, zdvomil sem o tebi. Saj sem bil nor! Pomisli, imel sem te za zmožno, da si zaljubljena v tega bedaka. Mislil sem, da je tvoj ljubimec. In tedaj sem vama hotel nastavitvi past. Vse to ni namreč prav nič res. Pod to nič prida krajinsko sliko ni nikakega Giotta! Vse to sem si samo zato izmislil, da vidim, ali boš z njim govorila in ga posvarila, da bo mešetaril za ta znamenje. Toda on mi je dal sliko brez zle misli, iz samega prijateljstva, je rekel, ker mi je toliko do nje.«

»In si res prepričan, da ničesar ne sluti?«

»Popolnoma! Ali mi torej oprostiš, Madeleine?«

»Oprostim ti,« je odgovorila in le s težavo skrila veselje, ki ji je zaigralo v očeh, in nestrpnost, ki jo je gnala k drugemu — k njemu, ki jo je tako ljubil, da je zaradi nje žrtvoval sliko, vredno več deset tisoč frankov... »

Toda ko je drugi dan prišla Madeleine v Duvainovo samsko stanovanje, ji le-ta pač ni priznal, da je on sam pred nekaj leti naslikal oni zmazek in da ga podoba ni stala več kakor deset frankov za platno in barve.

»Oprostim ti,« je odgovorila in le s težavo skrila veselje, ki ji je zaigralo v očeh, in nestrpnost, ki jo je gnala k drugemu — k njemu, ki jo je tako ljubil, da je zaradi nje žrtvoval sliko, vredno več deset tisoč frankov... »

Toda ko je drugi dan prišla Madeleine v Duvainovo samsko stanovanje, ji le-ta pač ni priznal, da je on sam pred nekaj leti naslikal oni zmazek in da ga podoba ni stala več kakor deset frankov za platno in barve.

Toda ko je drugi dan prišla Madeleine v Duvainovo samsko stanovanje, ji le-ta pač ni priznal, da je on sam pred nekaj leti naslikal oni zmazek in da ga podoba ni stala več kakor deset frankov za platno in barve.

Toda ko je drugi dan prišla Madeleine v Duvainovo samsko stanovanje, ji le-ta pač ni priznal, da je on sam pred nekaj leti naslikal oni zmazek in da ga podoba ni stala več kakor deset frankov za platno in barve.

Toda ko je drugi dan prišla Madeleine v Duvainovo samsko stanovanje, ji le-ta pač ni priznal, da je on sam pred nekaj leti naslikal oni zmazek in da ga podoba ni stala več kakor deset frankov za platno in barve.

Toda ko je drugi dan prišla Madeleine v Duvainovo samsko stanovanje, ji le-ta pač ni priznal, da je on sam pred nekaj leti naslikal oni zmazek in da ga podoba ni stala več kakor deset frankov za platno in barve.

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 3. strani

»Dvakrat ali trikrat na teden. Jutri na primer bo tam ostal še čez noč.«

»Ali za gotovo veš?«

»Kaj ne bom če me je pa lja povabil na večerjo.«

»To ti je življenje, vidiš!« vzklikne zavistno Caderousse. »V mestu hišo — na deželi hišo! — In ti boš pri njem večerjal?«

»Najbrže.«

»A kadar pri grofu večerjaš, tam tudi spiš, ne?«

»Če se mi ravno zdi. Pri grofu sem kakor doma.«

Caderousse pogleda mladega moža, kakor bi hotel brati resnico v njegovem srcu. Andrea pa potegne iz žepa tobačnico, vzame iz nje havansko smotko in jo mirno prižge.

»Kdaj bi rad fistih pet sto frankov?« vpraša nato Caderousse.

»Čim prej.«

»Prav. Oglasi se jutri pri meni. Toda potem bo tega konec, če ti smem kaj svetovati. Kajne?«

»Zanesi se!«

Pri teh besedah je postal Caderousse obraz tako mrk, da se je mlademu možu zdelo umesno, da tega ne vzame na znanje. Zato se bučno zagrohota.

»Glej, glej, kako dobre volje si! Človek bi rekel, da imaš svojo dediščino že v rokah!«

»Na žalost je še nimam. Toda fisti dan, ko jo bom imel... Nu,

v 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Darno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

samo to rečem, da svojih prijateljev ne bom pozabil.«

»Samo da te spomin ne zapusti.«

»Nikar me ne žali! Res: ali imaš še kakšne želje? Ali naj ti dam svoj suknjič? Ali pa čepico? Govori brez strahu!«

»Ne, ne! Ne mislim te več zadrževati. O, srečni človek!« zamrmra zavistno Caderousse. »Zdaj se spej vračaš k svojim lakejem, k svojim konjem in kočijam in k nevesti, kaj ne?«

»I, seveda!«

»Vsaj to mi povej, ali smem upati, da mi boš kaj lepega podaril tisti dan, ko se oženiš s hčerjo mojega prijatelja Danglarsa?«

»Rekel sem ti že, da so to sanje, ki si si jih vtepel v glavo.«

»Koliko bo dote? En milijon?« Andrea skomigne z rameni.

En cel milijon torej!« vzdihne Caderousse. »A naj bo še toliko — toliko kakor ti jaz želim, ne boš nikoli imel.«

»Hvala lepa!«

»O, verjemi mi, ta želja mi je prišla od srca!« se sirovo za-

SREČNO IN VESELO NOVO LETO

1935

želita svojim cenjenim naročnikom, inšerentom in bralcem

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

Najbolj razveseli soproga gospa, ko Dr. OETKER-jev šartelj na mizo mu da!

smeje Cadrouse. »Čakaj, spremlj te bom.«

Dična prijateljica se poslovila. Cadrouse počaka, dokler mu Andrea ne izgine izpred oči, potem pa hlastno odhiti nazaj, skrbno zapahne vrata in začne kakor poklicni arhitekt proučevati načrt, ki mu ga je bil Andrea napravil.

»O, ti moj ljubi Benedetto!« se zasmije sam pri sebi. »Če kaj vem, ne bi dečko nič imel proti temu, da kmalu podeduje. In histega, kdor bi mu približal dan, ko bo lahko spravil svoj milijonček, najbrže ne bi štel med svoje najhujše sovražnike.«

V

Vlom

Drugo jutro je šel grof Monte-Cristo res v Auteuil; s seboj je vzel Alija in več druge služinčadi. Prejšnji dan se je bil vrnil Bertuccio iz Normandije in mu prinesel vesti o hišici ob morju in ladjici.

Hišica je bila kupljena in tudi ladjica je čakala zasidrana v pristanišču, pripravljena, da na prvi migljaj svojega gospodarja odpluje. Grof je pohvalil Bertucciovo vnemo in mu rekel, naj bo vsak trenutek pripravljen za odhod, ker grof ne misli ostati na Francoskem dalj kakor še mesec dni.

Komaj je Bertuccio zaprl vrata, ko se prikaže Baptistin in prinese neko pismo.

»Po kaj si prišel?« se začudi grof. »Zdi se mi, da te nisem klical.«

Brez besede stopi Baptistin h grofu in reče: »Važno in nujno.«

Grof odpre pismo in bere:

Grofu Monte-Cristu na znanje! Po noči misli nekdo vlomiti v vašo hišo v Parizu in ukrasiti papirje, o katerih misli, da so spravljeni v pisalni mizi. Pisec ve, da je grof dovolj hraber, da ne bo prosil policije pomoči; to bi utegnulo spraviti svarila v veliko neprijetno. Očitni varnostni ukrepi bi vlomilca brez dvoma preplašili in tako grofu vzeli priložnost, da spozna nekoga sovražnika iz obličja v obličje — sovražnika, ki ga je pisec čisto slučajno odkril. Toda svarilec mora poudariti, da svojega svarila najbrže ne bi mogel v drugo ponoviti, če bi se vlomilcu prvi poskus izjalovil in bi se lotil drugega.

Grof je prvi mah mislil, da gre za nerodno latinsko past. Ze je hotel poslati pismo policijskemu komisarju, ko se nenadoma domisli, da utegne res imeti sovražnika, ki ga drugače ne bo spoznal, kakor če se napravi neumnega.

»Če je tako,« si reče sam pri sebi, »tem ljudem pač ne gre za moje papirje, temveč merijo na moje življenje. Torej niso tlatovi, nego morilci. — Baptistin!« pokliče grof. »Odidi takoj v Pariz in pripelji vse moje ljudi s seboj, ker jih bom potreboval v Auteuilu.«

»Ali ne bi kdo ostal za varuha?«

»Čemu?« skomigne grof z rameni. »Glavno je, da so spodnje oknice zaprte.«

Baptistin se prikloni in gre.

Po kosilu pomigne Monte-Cristo Aliju, naj gre za njim, in odide skozi zadnja vrata v bulonjski

Se nadaljuje na 6. strani v 4. stolpcu

»Njene sanje«

Nepodpisana avtorica članka »Njene sanje«, ki smo ga priobčili na uvodnem mestu v 50. številki »Družinskega tednika«, je zbudila s svojimi nazori med našimi čitatelji nenavadno veliko zanimanje. Dokaz za to so mnogi dopisi, ki jih je dobilo in jih še zmerom dobiva naše uredništvo na njen članek, in od katerih danes tri priobčujemo.

Kdor še želi povedati svoje mnenje o teh rečeh, naj to brž stori, da bomo v prihodnji številki objavili in nato razpravo zaključili. Zato napišite in pošljite takoj!

Uredništvo.

1.

Cenjeni gospod urednik!

Uvodnemu članku neznane avtorice pod naslovom »Njene sanje« se v vseh podrobnostih priključujem. Moram priznati, da je napisala golo, toda bridko resnico!

Tudi jaz sem ena izmed mnogih, ki si morajo same služiti svoj kruh. V tem mi je preteklo že dokaj let; vsak dan eno in isto, nikake izpremembe, nič izgleda za drugačno bodočnost. Ze od rane mladosti sem navezana samo na svojo službo, ki je vir mojih dohodkov in edini pogoj za existenco. Nimam prav nikogar na svetu, ki bi mi priskočil v služaju eventualne brezposelnosti ali pa dolgotrajne bolezni na pomoč. Zato se ni čuditi, da si vroče želim, spoznati moža, ki bi me razumel in bil pripravljen deliti z menoj vse prijetnosti in neprijetnosti življenja. Toda, ne morem ga najti. Da, priznam, da sem marsikomu všeč, toda žal nima nihče resnih namenov; da pa bi služila moškimi le kot igračka, temu se upira moj ženski ponos! V sled tega sem popolnoma osamljena, živim za enkrat samo svojemu poklicu ter s hrepenjem pričakujem onega, ki po mojem mnenju mora nekoč priti.

Nikakor pa si ne predstavljam zakona kot svrha za izhod iz službe. Dobro se zavedam, da bi s tem prevzela na sebe, kot dobra in skrbna soproga, še težje in odgovornejše dolžnosti, toda tega me ni strah! Saj je zakon in materinstvo vendar ideal in končni smoter vsake žene.

Marsikdo je morda mnenja, da me, ki delamo po pisarnah, nimamo smisla za zakonsko in družinsko življenje in njega dolžnosti. Toda temu ni tako! Baš me, ki poznamo življenje in pokvarjenost sveta, vemo in znamo najbolje ceniti visoko vrednost tihega in prijetnega družinskega življenja, ki si ga tako vroče želimo! Kaj ve dekle, ki se poroči takorekoč iz materinega naročja, kaj pomeni to, dobiti skrbnega in ljubečega soproga in zaščitnika! Zato lahko z vso gotovostjo trdim, da bi bila jaz prav tako dobra, ako ne celo boljša žena in mati kot pa tako neizkušena dekle.

Samo, ko bi moški imeli malo več razumevanja, ne samo za ženske čare, temveč tudi za njih težnje in hrepenenja po ustanovitvi lastnega, prijetnega, če tudi skromnega ognjišča.

To bi bil, torej, g. urednik, odgovor na izvajanje moje neznane somišljenice. Prosila bi, da ostane moje ime v listu neimenovano!

2.

Spoštovani gospod urednik!

Ze tri leta sem naročnica »Družinskega tednika« in moram reči, da mi je drag ta list, saj je toliko poučljivega in zabavnega gradiva v njem. Priporočila sem ga že mnogim in ga še najtopleje priporočam, posebno našim deklicem, da bodo znale, svojim bodočim možem pripraviti dobro kosilo in večerjo, saj prinaša naš list same izborne kuhinjske recepte.

Prisrčna hvala vsem sotrudnikom, v bodočem letu želim še več uspeha in še več naročnikov!

Gospod urednik, priznati moramo, da vedno, kadar izdajate list, mislite tudi na nas dekleta, hvaležne smo Vam zato. Včasih nas poučujete, včasih zabavate — pa tudi grajate. Seveda, vse mora biti kakor v pratiki.

Isto uslugo bi nam storili, gospod urednik, če napišete enkrat tudi kaj poučljivega za naše fante. Ne recepte, saj jih ne rabijo, zato smo me poklicane, ampak poučite jih, da bodo bolj cenili dekleta. Da ne bodo živeli v prepričanju, da so samo »kokete«. Še je poštenih deklet — ki stremijo za idealnimi cilji, ki bi lahko bile, oziroma želele biti ljubeznive žene, vzorne gospodinje in skrbne matere. Mnogo jih pa je, ki so to že dosegle, toda ne znajo ceniti dobljene sreče in to je ravno, kar morda naše fante plaši, da v vseh nas vidijo take vrage.

Dopovejte prosim našim fantom, naj bolj globoko prodrejo v dekliške duše, naj odkrijejo tiste zaklade, ki se mnogokrat skrivajo pod preprosto haljo. Čudno, da moške mamijo samo našminkane ustne in svilena krila, toda to je često orožje, s katerim brezmišelnost ženske ugonobijo voljo moža in potem se odpre pravo peklenko brezno.

Fantje, spoštujte dekleta, žene spoštujte moža in vsem bo pot lahka v življenju.

3.

Spoštovani gospod urednik!

V pretekli številki sem takoj opazil članek »Njene sanje«. Z zanimanjem sem prebral one vrstice. Res je, da se dandanes vsak zelo težko odloči stopiti v zakonski stan in deliti s svojim prijateljem ali prijateljico vse dobro in zlo...

Ako vam je mogoče, lahko tudi te vrstice objavite. Podpisal se tudi jaz nisem, ravno iz istega vzroka ne, kakor ona, res je da bi ljudje iz malega naredili veliko in iz dobrega zlo. Saj vladata dandanes med ljudstvom le zlo in nevoščljivost. Človek mora dandanes paziti na vsak korak in na vsako besedo, kajti zavist razdvoji tudi najboljše prijateljstvo.

Tudi jaz dostikrat premišljam o zakonu ter gledam, kje bi si našel dekle, katero bi si hotel za ženo, in z njo delil v zakonskem življenju dobro in zlo. Tudi jaz, žali Bog, ne poznam take, s katero bi si upal stopiti v zakon. Tudi ženil bi se bil že lahko, a prva je preveč visoka in častihlepna, druga nima niti pojma o zakonskem stanu in o gospodinjstvu, tretja je zopet preveč klepetava in ji je vse drugo prej mar kakor gospodinjstvo itd. Človek mora že prej dobro premisliti, kaj dela, kajti potem je prepozno — in vidite, tako sem tudi jaz še danes sam.

Tudi jaz si ne želim ostati vedno sam do smrti. Krivo je temu le to, da do danes še nisem srečal žene-junakinje, žene poguma polne, katera bi bila po mojem okusu, ki bi zrla z resnim obrazom v bodočnost in stopila pogumno na pot zakonskega življenja, ki bi se ne strašila težav in bridkosti, katere bi jo morda doletele, katera bi znala varčevati in bi pravilno razsodila vsako stvar ter bi tako kot resna gospodinja napravila v zakonu slovo in poglobila prijateljstvo. Le s tako družico bi bilo življenje mogoče in lepo.

Večkrat premišljam tako, ali bom sploh dobil ženo, kakršno bi rad, ali bom ostal sam, kajti žene, ki ni po mojem okusu ne maram in ostanem rajši sam. Ne mislite, da preveč izbiram, ali človek mora vedno dobro premisliti vsako stvar, predno jo začne, posebno v zakonu, katerega nastopiš za celo življenje.

Mnogokrat se čutim osamljenega in si želim osebe, ki bi me razvedrila in prenašala z menoj veselje in bridkosti in bi me tolažila v žalosti. Želim si žene, vesele in pogumne, s katero bi živela mirno zakonsko življenje.

Ženske imajo nas moške za izbirčne, samostojne in ponosne, kar pa tudi ni vse res, morda nekaj. Tako mora biti človek vedno previden v vsem, da ga ne sodijo slabo.

Potrdim članek one pisateljice in ji želim srečen zakon.

Mine leto za letom.
Mine cvet za cvetom.
Mine tudi mladost.

LISTNICA UREDNIŠTVA

Gospod, ki so ji poslali pisma, sporoča brezimna avtorica članka »Njene sanje«, da ne želi izdati svojega imena in tudi ne stopiti v neposredno dopisovanje. Prosi pa vse, ki se za to zan-

majo, naj ji z dopisi v »Družinskem tedniku« sporoče svoje želje in nasvete; če bo treba, jim bo rade volje pripravljena prav tako javno odgovorila.

Zeno državnega uradnika prosimo, da nekoliko potrpi. Prispevek je dober, toda zaradi prevelike odkritosrčnosti v teh kočljivih vprašanih javne npravnosti, kamor ves ta problem spada, bi ga morali malo preurediti, ublažiti in skrajšati. Če se s tem ne strinjate, sporočite, ali pa napišite nov članek. Ako bo napisan od srca k srcu, ne sme biti trd, čeprav je življenje kruto. Vsekako pričakujemo glasu od Vas.

M. Š., B. ob Savi. Krivo ste razumeli čanke s podpisom Haka. Pisec ni nikjer zapisal in tudi ne namignil, da bi posredoval službe. Prav tako ne more nihče trditi, da bi on ali naše uredništvo delalo razliko med čitatelji in naročniki v mestu in na kmetih. — A niste samo Vi, ki se obračate na nas zaradi službe. Mnogo je tudi drugih, prav tako potrebnih. Čeprav ni »Družinski tednik« nikaka posredovalnica za službe (razen preko malih oglasov), nam lahko vseeno sporočite, kaj znate in kaj bi delali. Če slučajno izvemo, da kdo potrebuje kakšnega človeka, Vas bomo rade volje priporočili. Obljubiti in sami iskati pa ne moremo, ker nam urejevanje lista vzame ves čas.

Gospo, gospodično in druge cenj. naročnike in bralce, ki bi hoteli sporočiti drugim bralcem ali bralkam kakšno posebno željo, kakor n. pr. da bi radi dopisovali, ali da je pismo zanje v upravi »Družinskega tednika«, ali kakršnokoli drugačno osebno sporočilo, ki ni namenjeno ne listu samemu ne široki javnosti — prosimo, naj to izvolijo storiti z malimi oglasi. Računamo jih samo po Din 1 — za vsako besedo, posebej pa še pri vsakem oglasu Din 1:50 za oglasni davek. Če želite odgovor, je treba priložiti Din 3 — v znakah. Denar za male oglase je treba poslati vnaprej, lahko tudi v znakah.

Jubileji. G. Karol Kunz, sošef znane tvornice pletenin v Ljubljani je te dni slavil dva pomembna jubileja: 70letnico svojega rojstva, obenem pa 50letnico, kar sodeluje v vodstvu ugledne tovarne pletenin. — 65letnico rojstva je praznovala prejšnji teden gospa Tončka Bončarjeva, soproga znanega gostilničarja na Sv. Petra c. 41 v Ljubljani. — Naš najuglednejši narodni duhovnik, prelat Tomo Zupan je praznoval pretekli teden 95letnico svojega rojstva. — Prijubljeni zagorski zdravnik g. dr. Tomo Zarnik je praznoval dva častiljiva življenjska jubileja: 70letnico rojstva in 35letnico svojega zdravniškovanja v Zagorju. — 70letnico svojega rojstva je obhajala te dni ga. Ivana Tancarjeva, restavratorka na Jesenicah. Iskreno čestitamo!

Diplome in promocije. Na ljubljanski univerzi so promovirali za doktorje prava: gg. Marijan Brečelj iz Gorice, Svetozar Frantar iz Opčin pri Trstu, France Kovič iz Ljubljane in Branko Premrou iz Gorice; na tehniko v Brnu sta diplomirala za strojna inženjerja gg. Viljem Meško iz Velike Nedelje in Edvard Grošelj iz Litije; na tehniko v Pragi sta diplomirala gg. Ljudevit Senica iz Dolskega pri Rajhenburgu za hidrotehničnega inženjerja in Ivo Šoštarčič iz Maribora za strojnega inženjerja; profesorski izpit iz umetnostne skupine je napravila z odličnim uspehom v vseh predmetih uršulinka M. Pija Garantini. — Višji državni strokovni izpit so v finančnem ministru v Beogradu napravili davkarji gg. Stanko Pleskovič iz Laškega, Stane Vedlin iz Kamnika in Franc Vošnik z Vrhnike. Čestitamo!

Novi grobovi

Umrli so v Ljubljani: gđe. Franciška Ilersičeva, šolska ravnateljica v pokou; ga. Franciška Marinškova roj. Brajdih, soproga poduradnika banske uprave; Janez Zrimc, bivši vrtnar tobacne tovarne in posestnik; Ignac Čepon, krojaški pomočnik, star 60 let. — V Mostah: ga. Marija Bričljeva, zasebnica, stara 93 let. — V Štepanji vasi: ga. Jerica Kregarjeva, po rodu Zupančičeva, soproga uglednega posestnika. — Na Jesenicah: Andrej Herman, ugledni mesar in posestnik. — V Planini pri Sevnici: ga. Franica Leskoškova. — V Idriji: Josip Burnik, rudniški uradnik v pokou in hišni posestnik. Dosegel je starost 81 let. — Pokojnim večni mir, žalujočim naše sožalje!

Za hitro pripravljanje močnatih jedi uporabljaj vedno le
Dr. OETKER-jev puding!

Kam greva na Silvestrovo?

Madžarski napisal
Aladar Laszlo

(Pri zakoncih Weissovih vlada predpraznično razpoloženje. Po večerji je. Gospod Weiss bi rad bral časopis. Gospa Weissova pa čuti potrebo po govorjenju.)

Zena (očita joče): »Še zdaj mi nisi povedal, kam pojdeva za Silvestrovo...«

Mož (bere mirno časopis): »Bova že še videla...«

Zena: »Tako? Bova že še videla? Grossovi so že kupili vstopnice za silvestrski kabaret veslaškega kluba 'Nepomuka'. Pa pojdiva še midva tja...«

Mož (ne da bi pogledal iznad časopisa): »Ne. Kabaret lahko gledam leto in dan.«

Zena: »Pa pojdiva z gospodom in gospo Bobitzerjevo v gledališče k nočni predstavi...«

Mož (vztrajno čita časopis): »Ne. V gledališče lahko hodim leto in dan.«

Zena: »Ali bi pa nemara rezervirala v kavarni 'Cikoriji' kakšno mizo. Tudi Kulendova gresta tja...«

Mož (bere neomajno dalje): »Ne. V kavarno lahko grem leto in dan.«

Zena (trdovratno): »Pa pojdiva s Czihalovima v bar...«

Mož (odločno čita joče dalje): »Ne. V bar lahko grem leto in dan.«

Zena: »Potem bo pa najbolje, če se odzoveva vabilu gospe Ziške na njen družabni večer...«

Mož (bere srdito dalje): »Ne. H gospe Ziški lahko grem leto in dan.«

Zena: »Pa napraviva pri nas doma majhno silvestrovanje. Povabila bi gospoda in gospo Pastranerja, dalje Mossbauerjeva...«

Mož (bere že zadnjo stran): »Ne. Doma lahko sedim leto in dan.«

Zena (že čisto na koncu): »Kaj pa potem nameravaš za Silvestrovo? Tak govori že vendar!...«

Mož (odloži časopis, odločno): »Sam pojdem kam, brez tebe... Kajti to je edino, česar leto in dan ne morem storiti.«

Zgodovino ustvarjajo debele ženske

Čeprav vitka linija že nekaj časa ni več pravo merilo za presojo ženske lepote, je vendar presenetljivo, da so bile skoraj vse ženske, ki so igrale vlogu v zgodovini, pravcate debeluške.

Tako trdijo o lepi Kleopatri, ki si pravkar v filmu zmagoslavno osvaja svet, da je imela že domala štirideset let, ko je vjela Marka Antonija v svoje mreže, in da je bila vse prej ko drobna in vitka.

Tudi znamenite Medicejke, toli odločujoče za italijansko in francosko zgodovino, so bile dokaj obilne, kakor se vidi iz njihovih podob. Posebno Katarina Medicejska, ki je vpriporila šentjernejsko noč, je bila prav tako kakor njena znamenita soimenka na ruskem prestolu od sile začetna. O angleški kraljici Ani in njeni sestri kraljici Mariji pa tedanja zgodovina kar odkrito priznava, da sta bili debeluški.

Da angleška kraljica Viktorija ni spadala v vrsto današnjih trličastih Angležinj, je znana reč. Prav tako je tudi lady Hamiltonovo in slavno madame Pompadourjevo, o katerih lepoči se še danes ne morejo dovolj naslavošpeviti, odlikovala izdatno krepkejša linija, kakor bi jo hotele pokazati njune upodabljalke, vitke filmske igralkice.

PRIHODNJA ŠTEVILKA

izide kot prva v novem letniku v četrtek 10. januarja.

Iz živalskega življenja

Vsakdanji in nevsakdanji doživljaji z živalmi.
Zanimiva opažanja in dognanja

Pri delu umirajo čebele...

Čebele delavke žive le redko dalje kakor 70 dni. Skoraj vse umro sredi dela; ene zaloti smrt pri preletu reke, druge ugonobi veter, tretje požro ptice, itd. Vsak roj izgubi v dobi nabiranja medu svojih 2500 delavk na dan. Zato pa leže matica brez prestanka nova jajčeca; v treh tednih dorastejo iz njih čebele. Ker zleže matica kakih 3000 do 5000 jajčec na dan, se roj vzlic velikim izgubam neprestano množi.

Pozimi se čebele odpočijejo; takrat utegnejo nekatere učitati do šest mesecev. Roj sam živi tudi do 45 let. Matica učitka dve do tri leta. Panj zapusti le tedaj, ko odleti na svatovski polet. (I. Beleskov, »Izvestja«, Moskva.)

Tjulenj je inteligenčen

Tjulenji so dobrodušne živali in se hitro privadijo človeku. Tako pripoveduje Maxwell v knjigi »Divji sporti na zapadu«, da je neka irska rodbina imela mladega tjulenja, ki je bil domač ko pes. Po štirih letih so se ga pa naveščali; hoteli so se ga odkrižati in so ga odpeljali na morje. Tjulenj se je vrnil. Ker tudi drugič ni nič pomagalo, so zverinski ljudje ubogi živali iztekli oči in jo vrgli v morje. Toda čez teden dni je tjulenj spet našel pot v hišo svojega brezsrčnega gospodarja.

Thompson pa pripoveduje o nekem tjulenu, ki je zmeraj hodil za svojim gospodarjem in se je morja kar bal.

Tjulenji so sesalci in spadajo v vrsto plavutonožcev. Imajo kratko, blešččo žametasto dlako in so v vodi zelo urni. Ogorčeni boji med tjulenji so na dnevnem redu; ni ga skoraj tjulenja, ki ne bi imel globokih brazgotin. Najljubše opravilo jim je pa solnčenje na obali. (R. M. Loskley, »Everymans«, London.)

Materinski instinkt pri žuželkah

Da živali in ptice z ljubeznijo skrbijo za svoje mlade, vsi vemo. Ne mislimo pa najbrže tako daleč, da bi tudi žuželkam prisodili materinski nagon.

Pri večini žuželk se kaže materinska skrb pri izbiranju rastline, s katero se bodo mogle gosonice hraniti. Tako na primer zleže kapusov belin svoja jajčeca na zelje, čeprav se sam hrani s cvetličnim sokom.

Nekatere ose pripravijo svojemu zarodu pravcate »konzerve«: z želom ukoljejo gosonice ali pajke v živčni centrum in jih omrtev. Nesrečna žrtev ostane pri življenju, a se ne more geniti. Osa jo potem spravi na varno in zleže vanjo svoja jajčeca. Tako služi gosonica ali pajek pri živem telesu za hrano osjemu zarodu, ne da bi se mogel braniti.

Mravlje imajo za svoje mlade pravcate »pestunje«, ki pitajo ličinke in jih vodijo na solnce. (»Izvestja«, Moskva.)

Ptičja justifikacija

Pred nekaj leti sem se smučala v Alpah v okolici Arose, 2000 m visoko, ko zaslšim nenadoma hripavo kričanje. Stopim naprej in zagledam v snegu kakih deset ali dvanajst krokarjev, zbranih v polkrogu, pred njimi je stal pa posebno velik krokar in se opiral na skalo: njegova prsa so bila vsa okrvavljena.

Bil je nenavadno lep ptič. Sprva nisem prav vedela, za kaj gre. Potem sem pa videla, kako so se krokarji drug za drugim, z leve in desne zaganjali v ranjenca in ga kljuvali v prsa. Ob vsakem udarcu je žrtev omahnila, toda branila se ni, le otožno je krakala, napadalci so pa z vidnim zadoščanjem vreščali.

Nisem mogla več gledati tega prizora in sem krokarje pregnala s svojo smučarsko palico. Črni ptiči so vreščé odprhutali, potem so se pa vrnili in me opazovali od strani.

Pobrala sem umirajočega krokarja: uboga žival je imela strto krilo. Nesla sem ga k potoku, napravila luknjo v ledu in mu dala piti. Potem sem ga pa skrila pod skalo in odšla svojo pot... (Mary Windsor-Morlandova, »Observer«, London.)

Živalski strup

V naših krajih je le malo strupenih živali in njihov strup ni zmerom smrtonosen. Toda krivico dela živalim, kdor trdi, da s strupom napadajo. Narobe, strup nastane v njih po navadi od strahu, nekako tako, kakor tudi naše telo izločuje neke strupene snovi, kadar je zelo utrujeno. Dovoljena je celo domneva, da ta tvorba strupenih snovi ni popolnoma podzavestna. Indijci na primer trde, da so dekleta, če jih kdo prestraši, nevarne svojemu ljubimcu in ga lahko s poljubom zastrupe. Že v Plinijevih časih so verjeli, da je obešenčeva in obglavljenčeva kri zdravilo za božjast, in sicer zaradi strupenih snovi, ki so nastale v obsojencu iz strahu pred smrtjo.

Nekatere živali oddajajo strup prav tako kakor izločajo naše žleze hormone. Ugotovili so, da je jakost strupa odvisna od letnega časa: pajki na primer so najbolj nevarni poleti, krastače in ribe pa med drstivtjivo. Osa odda ves svoj strup v trenutku, ko zleže jajčeca.

Piki tarantul (neke vrste strupenih pajkov, ki jih ni pri nas) in škorpjionov so pogosto smrtonosni. A celo naš navadni pajek utegne biti prav nevaren mački ali majhnemu otroku, če ukolje v času parjenja. Tudi mravlje, čebele, ose itd. niso tako nedolžne, kakor morda mislimo. Da prenašajo uši in stenice nalezljive bolezni, je pa znana stvar.

Kač poznamo blizu 2000 različnih vrst. Nekatere so nevarne le prav majhnim živalcam, pri drugih so pa piki hudo strupeni. Toda spet dela živalim krivico, kdor trdi, da kaže napadajo ljudem; ne, plazilke beže pred človekom in se skušajo skriti. Nekatere kače brizgajo svoj strup iz daljave, da se laže ubranijo sovražniku.

Ni prav preganjati ježa, saj ugonablja kače in se ne boji njihovega strupa. A tudi človek se lahko zavaruje pred posledicami kačjega pika. Jetra in vranica izločajo namreč učinkovite protistrupe zoper kačji strup; to dokazujejo indijski fakirji, ki brez škode preneso kobrin pik. (»N. F. Presse«, Dunaj.)

Duhoviti slikar

Pariz. — Karikaturist Sem, ki je pred nekaj tedni umrl, je bil neizprosno kritik moderne umetnosti.

»Podpis na sliki,« je rad dejal, kadar si je hotel privoščiti moderno slikarstvo, »je samo zato, da človek ve, kaj je zgoraj in kaj je spodaj.«

Neki umetnik, ki so ga vsi poznali po njegovi nepriradnosti in pomanjkanju čuta za humor, je nekoč dejal Semu:

»Samo bedaki ne cenijo moje umetnosti!«

»Res je,« je pritrdil Sem. »A potolažite se: med njimi so tudi taki, ki jo cenijo!«

»Zdravniki,« je rad dejal Sem, »so obzirnejši od portretistov: svoje žrtve pokopljejo, slikarji jih pa razstavijo.«

Najnovejša škotska

»Če ne prenehate objavljati 'Najnovejša škotska', je pisal MacIntosh uredništvu svojega tednika, »si ne bom nikoli več izposodil pri sosedu vašega lista!«

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 5. strani

gozd, kakor bi šel na izprehod. Tode od onod zavije proti Parizu, in se ustavi v mraku pred svojo hišo na Elizejskih poljanah.

Monte-Cristo se ozre na vse strani. Videč, da ni nikogar, pozove Alija in oba skupaj se previdno splazita skozi vrtna vrata v hišo.

Ko je bil grof v svoji spalnici, zapove Aliju, naj ga tam počaka, sam pa stopi v svoj kabinet, zaklene pisalno mizo, spravi ključ v žep in se vrne v spalnico. Med tem je bil Ali zložil na mizo grofovo orožje, to je kratko karabinko in dva dvocevna samokresa. Grof je bil pripravljen.

Ura je bila pol desetih. Grof in Ali použijeta kos kruha in popijeta kozarec španskega vina. Nato potegne Monte-Cristo v stran premični del zidu — varnosna naprava, ki si jo je dal urediti v vseh sobah — in pogleda v sosednji kabinet. Skozi spalnično okno je imel pa hkratu tudi razgled na ulico.

Tako sta počasi minevali dve uri. Vladala je črna tema, vzlic temu sta pa čakalca s svojimi ostrimi, teme vajenimi očmi zaznala sleherni trepet drevca na dvorišču.

Po grofovi sodbi je bilo vloma pričakovati ne skozi okno, temveč s prilličnih stopnic; Monte-Cristo je bil namreč trdno prepričan, da zločincem ni do njegovega denarja, nego do življenja. Skušali bodo najbrž vdreti v spalnico, in sicer po skrivnih stopnicah ali pa skozi okno v kabinet. Zato zapove Aliju, naj se postavi k vratom na stražo, sam pa obdrži kabinet v očeh.

V Invalidskem domu je bilo tri četrt na dvanajst. Komaj zamre poslednji udarec, ko se grofu zazdi, da sliši sumljiv šum od kabinega sèm. Nato za trenutek utihne, potem pa speč zaškrablja. Grof se skrivnostno nasmehne: razumel je. Vešča roka je bila pri delu, da izreže z demantom steklo iz okna.

Grof začuti, kako mu srce hitreje utripa. Z roko da Aliju znak; mutec stopi neslišno za korak bliže.

Grofa je mikalo vedeti, s koliko ljudmi ima opravka. Okno, ki ga je obdeloval vlomilec, je bilo ravno nasproti odprtini, ki je imel grof skoznjo razgled v kabinet. In tako je videl senco ob tem oknu, potem je bilo nekaj časa fiho, nato je pa steklo zaškrtało, ne da bi padlo na tla. Skozi nastalo vrzel je segla lakeť in iskala notranji zapah. Sekundo nato se je krilo okna zavrtelo na tečajih, in v sobo je skočil neki mož. Ta mož je bil sam.

»Ta se pa dosti upa!« zamrmra grof.

Takrat začuti, da se ga je rahlo doteknila Alijeva roka; obrne se. Ali mu pokaže na okno, ki je držalo na ulico.

Monte-Cristo stopi bliže k oknu in res uzre še drugega moža ki je stopil na obcesni kamen in očitvidno prežal, kaj se godi pri grofu.

»Aha,« si reče grof sam pri sebi. »Dva sta: eden je pri delu, drugi pa na straži.«

Primerjajte

ceno in kakovost našega blaga, odločili se boste za nakup zimskega plašča in perila pri tvrdki

Drago Gorup & Co.

LJUBLJANA, Tyrševa cesta 14 (Dunajska cesta)

Nato pomigne Aliju, naj obdrži moža na cesti v očeh, sam se pa vrne na prejšnje opazovališče.

Vlomilec je oprezno stopal po sobi z rokami iztegnjenimi pred se. Kmalu se je orientiral; dognal je, da ima soba dvojna vrata, in se je pripravil, da oboja zapahne.

Ko je stopal k spalniškim vratom, je grof mislil, da hoče naprej, in je naglo pograbil pištolo. Toda molil se je; nočni obiskovalec je samo porinil zapah.

Nato je mož potegnil nekaj iz žepa, položil zadevo na mizo in se obrnil k pisalniku. Tedaj je pa opazil, da ni ključa v njem.

Toda vlomilec je bil previden mož, ki je na vse mislil. In ni frajalo dolgo, ko se zasliši rožljanje ključev. Mož je bil prinesel s seboj cel sveženj vitrihov.

»Oho,« zamrmra Monte-Cristo malone razočarano, »tak je res samo tat!«

Toda mož v temi ni mogel hitro najti, kar je iskal. Za to se vrne k mizi, kamor je bil položil svoje reči, pritisne na vzmet — in prihodnji mah razsvetli precej jarka luč vlomilčev obraz in roke.

»Ni mogoče!« šepne presenečeno Monte-Cristo in odstopi za korak. »Saj to je...«

Ali zgrabi za orožje.

»Mir!« mu zapove gospodar. »Orožje nama ni več potrebno.«

Nato mu nekaj tiho pove.

Mutec stopi k zidu in sname z obešalnika črn plašč in širok triroglat klobuk. Med tem pa grof odloži suknjič, telovnik in srajco; svetlobni pramen svečljike, ki je prihajal iz sosednje sobe, se je odbil od prozorne jeklene stajce, kakršne so nosili plemiči v srednjem veku. Toda že prihodnji mah izgine jeklena tunika pod dolgim duhovniškim plaščem, grofovi lasje se pa izgube pod tonzuro. Triroglati klobuk je dopolnil pretvorbo grofa v abbéja.

Tat, ki se je bil zdrzil ob presenečenem grofovem vzkliku, se je bil med tem spet opomogel. Začel je s svojim orodjem obdelovati ključavnico pisalne mize.

Grof se prezirljivo nasmehne in stopi k oknu; očitno je bila ključavnica posebne vrste, ki se grof ni bal, da ne bi bila kos vlomilčevi spretnosti. Skozi okno zagleda moža, ki je stopil z vogalnega kamna in hodil po ulici sem in tja. Ko ga grof natančneje pogleda, se zdajci udari po čelu in na ustnicah mu zaigra komaj viden usmev. Nato stopi k Aliju in mu tiho reče:

»Ostani skrit v temi! Karkoli bi slišal, nič naj ti ne bo mar; vstopi šele, ko te pokličem.«

Ali se prikloni v znamenje, da je razumel.

Tedaj vzame grof iz omare svečo, jo prižge in odpre ravno v trenutku, ko si je tat dajal vnetega opravka s ključavnico, po tihoma vrata v kabinet. Svečo je držal tako, da mu je luč obsevala obraz.

Vrata so se tako tiho zavrtela v tečajih, da jih tat še slišal ni. Le z neizmerno usoplostjo je opazil, da je v sobi nenadoma postalo svetlo, in se je obrnil.

»Ej, dober večer, dragi gospod Caderoussel! pozdravi prijazno Monte-Cristo. »Kaj vruga pa počenjate tu in ob tej uri?«

Se nadaljuje na 8. strani v 4. stolpcu

Nашe zdravje

Kadar si raniš oči

Nekaj navodil, kaj storiš, če ti kaj pade v oči. — Previdnost je pri očeh posebno potrebna

Kadar si kakorkoli ranimo oči, moramo biti zelo previdni, zakaj sleherna poškodba utegne trajno pokvariti prizadeto oko, dostikrat pa oboli še drugo zaradi prvega. Takšna obolenja se prav rada pojavijo zaradi prav malenkostnih poškodb ali vsaj takih, ki se nestrokovnjaku zde malenkostne. Take so zlasti poškodbe prozorne roženice. Najboljše je pustiti ranjeno oko popolnoma pri miru, ga obvezati z očiščeno gazo in oditi k prvemu zdravniku, če le mogoče k očesnemu specialistu.

Če pade komu v oko kakšen prašek, mušica ali kakšna druga nesnaga, lahko tudi nevesčak odstrani tuje telesce iz očesa, če ni neroda. Trepalnice je treba na široko razpreti in izbrisati prašek z mokrim žmolkličem vate. Bog varuj s kakšnim instrumentom v oko! Tudi z nohtom, zobotrebem ali drugim sličnim predmetom lahko hudo ranimo roženico. Manjše drobce prahu izperejo solze iz očesa, torej je treba z ranjenim očesom nepremično s široko razprtimi vekami gledati v kakšen bleščoč predmet, pa se prične oko solziti. Kadar pa pri razprtih vekah ni videti praška, lahko zapognemo zgornjo veko navzgor. Bolnik mora gledati na svoje čevlje, rešitelj

pa prime s palcem in kazalcem za gornje trepalnice, s sredincem se upre v zgornjo veko in jo zapogne čez prst. Lahko pa na zunanjo stran veke položimo zobotrebem in jo zapognemo čezenj. Prašek, ki ga opazimo na notranji strani veke, lahko potlej izbrišemo z mokro vato.

Opečene veke obvežemo z očiščeno gazo, namočeno v mešanici apnene vode in lanenega olja (pol na pol), ki smo ju kupili v lekarni. Kadar se kdo opeče z živim apnom, je nujno potrebno, da mu takoj pomagamo, če ni zdravnik v bližini. Čim dalj ostanejo apneni delci v očesu, tem težje postanejo opekline. Apnene delce, ki jih vidimo na očesu ob široko razprtih vekah in na notranjih straneh vek, izbrišemo z mokro vato, nato pa izperemo oko temeljito z mlačno vodo. Najboljše je, če izbrizgamo oko z irigatorjem ali drugačno tako pripravo za splakovanje. Seveda ne sme biti vodni curek prehud. Z roženo cevko irigatorja se ne smemo dotakniti roženice. Tudi slabe opekline je treba hitro blažiti. Če kane v oko kakšna kislina, je treba oko takoj splakovati z bazičnimi raztopinami, torej z redko raztopino sode ali pa tudi kar z mlačnim mlekom.

Iz zdravnikovega dnevnika

Danes je prišla k meni neka bolnica in zahtevala, naj jo zdravim po nekem načinu, o katerem je brala v časnikih. Ne glede na to, da ta dama ni imela tiste bolezni, za katero so časniki priporočali neko novo »zdravilno metodo«, bi je ne bil zdravil po tistem načinu, ker se mi ne zdi pravilen in uspešen. Bolnici seveda nisem hotel povedati kaj in kako mislim, ker se mi ni zdelo umestno, da bi ji povedal pravi vzrok njene bolezni, sicer bi me pa menda tudi takrat ne bila pravilno razumela. Bržčas bo odšla zdaj k drugemu zdravniku.

Na splošno sem trdno prepričan, da je popolnoma zgrešeno, da nestrokovni časniki poročajo o raznih zdravilnih metodah, zlasti zato, ker taka časniška poročila ponavadi niti točna niso. Dnevno časopisje bi naj kvečjemu poročalo o prav velikih medicinskih odkritjih, ki so preizkušena in nesporno dognana. Pač pa bi bila po mojem mnenju dolžnost časnikov, da bi občinstvo opozarjali na razne bolezni in jim dajali strokovnjaške nasvete, kako se je bolezni ogibati in varovati in kdaj je bolniku brezpogojno potrebna zdravniška pomoč. Kajti ljudje izdajajo še zmerom več denarja za to, da si bolezni nako poljejo, kakor za to, da bi se bolezni ubranili ali si jo pa ozdravili.

Odslej si bom stalno zapisoval vse, kar se mi bo zdelo važno v moji praksi, da izve tudi občinstvo. To bom tudi od časa do časa objavljaval v raznih časnikih. Obširnega razčlenjevanja in objašnjevanja se bom ogibal, ker se mi zdi neprimerno za nestrokovnjaka.

V največ primerih, zlasti če gre za huda obolenja, se mi sploh ne zdi

smrtniki. Saj se organizem prilagodi močnejši funkciji krvi, potlej gre pa vse gladko. Ni dvoma, da se zaradi razburjenja, žalosti in skrbi krvni pritisk zviša. Če se torej človek, ki trpi od zvišanega krvnega pritiska, zaradi tega razburja in si dela skrbi, se njegov že itak zvišani krvni pritisk še poveča.

V obeh primerih, torej pri srčni hibi in pri zvišanem krvnem pritisku, bi bilo torej najbolje na bolnika samo tolažeče in blagodejno vplivati, torej mu viliti poguma in vere v njegovo moč in ga odvrniti od sleherne bojazni zastran bolečin, ki se tu pa tam pojavljajo pri srcu ali v možganskem centru. Toda stvar ima dva konca. Slučajno bolnik ne zaupa in ne veruje zdravniku, ki ga je hotel obvarovati razburjenja in zaviti spiralo njegove bolezni v nasprotno smer, pa stopi k drugemu, ki pove vsakomur vse v obraz; tako izve, da je močno bolan na srcu, ali da čuti šumenje v glavi zaradi premočnega krvnega pritiska. Seveda bo potem vse povsod raztrabil, da zdravnik N. N. (to je oni prvi) ne zna nič in da sodi med staro šaro.

H koncu povem še to, da tudi angina pectoris (angina srca), o kateri današnji dan toliko pišejo in ugibajo, ni tako strašna zadeva. Tudi z angino pectoris utegne človek postati star. Pripomnim pa, da bojazen in malodušje tudi to bolezen pospešujeta in stopnujeta.

Dr. R. W.

Branje v postelji

Ta grda razvada se je precej razširila, posebno pri ljudeh, ki težko zaspe. Toda še takšni ljubitelji »vodoravnega« branja morajo priznati, da je takšno početje neprijetno za glavo, roke in oči. In ker tudi razsvetljava ne more biti v postelji bogve kako dobra, je na dlani, da morajo oči prej ali slej občutiti posledice.

A ne samo telo, tudi duh trpi pri branju. Če je knjiga dolgočasna, naj že bo; potem človek vsaj laže zaspi. Toda po navadi je branje zanimivo, to pa odganja spanec in vrhu tega močno vpliva na domišljijo, da deluje še v spanju in ustvarja hude sanje.

A tudi v najboljšem primeru je branje pred spanjem, ko si utrujen, le malo vredno, saj človek ne more biti čisto pri stvari. In ko se iz te »bralne« polzavesti zave in hoče videti, kaj je prav za prav prebral, mora dostikrat prelistati mnogo strani nazaj, preden najde pravo zvezo.

Vse to dokazuje, da branje v postelji ne samo ni nič prida, temveč je tudi nezdravo in zato nepriporočljivo.

Drobiž

Še zmerom drži, da je najzdravejša zgodaj hoditi spat in zgodaj vstajati. — Spanje pred polnočjo je najzdravejše. Splošno naj bi odrasel človek spal po osem ur na dan. Toda nekateri ljudje imajo večjo potrebo po spanju in so prespani šele po devetih ali celo desetih urah. Naj ne mislijo, da bi bilo to znak, da ni pri njih nekaj v redu. Tudi spanje je individualistično: za ene več, za druge manj.

Najvažnejša hrana je vsem živim bitjem zrak. V vdihanem zraku je 79,02% dušika, 20,94% kisika in 0,04% ogljikove kisline, v izdihanem zraku je pa 79,587% dušika, 16,033% kisika in 4,380 odstotka ogljikove kisline.

Novorojenček tehta pri rojstvu 3000 do 3500 gramov. V normalnih okoliščinah se dojenčkova teža podvoji čez pet mesecev, potroji pa ob koncu prvega leta njegove starosti. Petletni otrok tehta povprečno dvakrat toliko kakor enoletni, dvanajstletnik pa dvakrat toliko kakor petletnik.

Dr. O E T K E R - j e v i

preparati so neprekosljivi!

HUMOR

Švedski kralj v šoli

Švedski kralj Oskar je nekoč prišel v neko dekliško šolo. Zadal je tudi sam nekaj vprašanj, da vidi, koliko učenke znajo. Tako se obrne na neko deklico:

»Kateri so največji švedski kralji, dete moje?«

Brez obotavljanja pride odgovor:

»Gustav Adolf in Karl XII.«
Kralj je hotel pridno deklico ravno pofaliti, tedaj se pa oglasi neka druga učenka, ki je kralj sploh vprašal ni bil, in vzklikne:

»In Oskar II.«
Kralj se nasmeje, nato pa reče dekletcu, naj mu pove, kakšne velike reči je neki napravil za svojega vladanja.

Deklica dolgo premišlja, a nič pametnega ji ne pride na um. Čedalje hujša zadrega jo obhaja, naposled se pa ne more več premagati in udari v obupen jok: »Ne vem, gospod kralj...«

»Ne joči, dete moje,« jo poboža vladar po licu. »Tudi jaz namreč ne vem.«

Ne navaden prestolni govor

Ko je bil v prejšnjem stoletju angleški kralj Jurij IV. še regent, je stavil s poslancem Sheridanom, znanim pisateljem veseloiger, sto funtov, da se upa v prestolnem govoru reči vsako neumnost,

Margo
čajno maslo, slad v koščkih, namizne gorčice, sadni sok

ne da bo zato kdo presenečen. In res je regent pozneje rekel sredi svojega prestolnega govora:

»Glej, črna ovc!« ne da bi se bil kdo zgenil.

Srdit, da je izgubil stavo, se obrne Sheridan k poslancu Canningu:

»Za božjo voljo, ali niste nič slišali?«

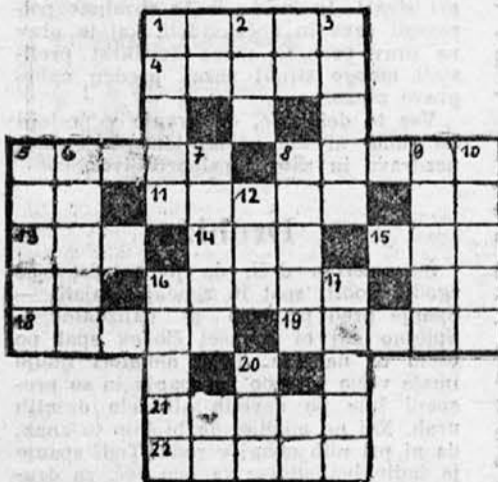
»Pač,« odvrne Canning. »Regent je rekel: »Glej, črna ovc!« — a ker vas je pri tem tako čudno pogledal, sem si pač mislil, da je ta pripomba samo vam namenjena.«

Anglež in Američan

Pojedina pri zelo ponosnem lordu. Zdajci potegne Anglež zelo star zlatnik iz žepa in ga pokaže svojim gostom:

»Kralj, ki ga vidite na tem zlatniku, je mojega pradedu napravil za lorda.«

Križanka šte. 25

Pomen besed.

Vodoravno: 1. velik krščanski praznik, 4. ena izmed muz, 5. stopinja, 8. izbrisanje, 11. tropa, 13. del glave, 14. medmet, 15. pomožni glagol, 16. prvi človek (2. sklon), 18. krstno ime znane filmske igralka, 19. stara grška pokrajina, ki so ji bile Atene glavno mesto, 21. površina, 22. reka med Slovenijo in Hrvaško.

Navpično: 1. prosjak, 2. vročina, 3. slaba juha, 5. kraj na Gorenjskem, 6. vihar, 7. pisalo, 8. krajevni prislov, 9. Finžgarjev junak, 10. dan v tednu, 12. prva ženska, 16. svilnato blago, 17. hunski kralj, 20. število.

Rešitev križanke šte. 24.

Vodoravno, po vrsti: meso, umor, o, opera, e, doba, atek, ahat, lima, o, o, glad, mina, rana, ivan, a, ambra, d, doma, arne.

Smeje se seže neki Američan v žep in potegne iz njega srebrn dolar:

»Ali vidite Indijanca na kovancu? Nu, ta je napravil mojega pradedu za angela...«

Odkritosrčno

»Ali ste videli, kako me je nesramnež oklofotal? Tožil ga bom! Saj ste bili priča?«

»Strašno žal, nisem bil! To stvar bi si bil res z užitkom ogledal!«

Erotika

»Mama, kaj je to: erotika?« izprašuje nadobudni najmlajši.

»Mož Bog, kako naj vem?« odvrne mati in vzdihne. »Enajst otrok sem morala vzrediti — kje naj bi pa potem vzela čas, da se brigam za takšne reči!...«

»Nu, Jurček, ali si pismo v redu vrgel v nabiralnik?« vpraša mama.

»Sem, mamica,« prikima zadovoljno Jurček. »Dinar sem ti pa nazaj prinesel, sem kar brez znamke vrgel noter, ker me ni nihče videl.«

Adria prasek je boljši

JUGOČESKA JUGOSLOVENSKO-ČESKA tekstilna industrija K R A N J

IZDELUJE:

barvano in tiskano blago
iz bombaža in umetne svile.

Zahtevajte samo izdelke te tovarne!

Erika

Pisalni stroj že za
Din 2800-

pri

The Rex Co.

LJUBLJANA, GRADIŠČE 10

Tel. 22-68

ZAHTEVAJTE PROSPEKTE!

Blake, cenj. dame!

na licu itd. Vas ženirajo, kvarijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.

»Venerat eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.

Naročite še danes lepo dišeči

»Venerat eliksir, ne bo Vam žal.

Dobi se ali po pošti pošlje:
1 stekel. za Din 10- (predplačilo),
na povzetje 18-., dve Din 28-.,
tri Din 38-.

RUDOLF COTIČ, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Din 1000- plačam

ako Vam »Radio Balzam« ne odstrani kurjih oces, bradavic, trde kože, bul itd.

Že dalj časa nisem nič naročil, ker ljudje poskušajo raznovrstna sredstva, a sedaj so se prepričali, da je Vaš preparat še najboljši, in ga zopet zahtevajo. Franc Maček, čevljarna, Dol. Logatec.

Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzam«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10- (predplačilo), Na povzetje Din 18-., dva 28-., tri Din 38-.

RUDOLF COTIČ, Ljubljana VII

Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Za razpokane roke

Čo imate rdeče ali razpokane roke, rabite preizkušeno specialno kremo »Je fais blanc«. Jamčimo Vam, da bodo Vaše roke že po prvi uporabi bleščeče bele, mehke in gladke. 1 tuba samo Din 10-.

Po pošti razpošilja Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznice, Ljubljana, Gledališka ulica 10.

Nepotrebnih dlačic

na obrazu, rokah, nogah, prsih itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrižate z uporabo Erbol-praška. — To sredstvo takoj odstrani dlačice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15-.

Po pošti razpošilja Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznice, Ljubljana, Gledališka ulica šte. 10.

Dopisna šola

Nemščino, esperanto in slovenščino poučuje pismenim potom Jezikovna dopisna šola na Jesenicah (Gorenjsko). Učnina nizka.

Zahtevajte prospekt. Priložite znamko za odgovor.

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 7. strani

»Abbé Busoni!« vzklikne Caderousse.

In od neizmerne groze, ne vedoč, kako bi si pojasnil abbéjev prihod, ko je vendar zapahnil vrata, spusti šop vitrihov na fla in obstoji kakor od strele zadel.

»Abbé Busoni!« zajecija v drugo Caderousse, bedasto srmeč v grofa.

»Kajpada, abbé Busoni; zelo me veseli, da se ga še spomnite, dragi gospod Caderousse — dokaz, da imava dober spomin, saj bo, če se ne motim, že skoraj deset let, kar se nisva videla.«

Ta mirna porogljivost je navdala Caderoussa še s hujšo grozo; v glavi se mu je zvrtele.

»Abbé! Abbé!« zajecija s sklepečočimi zobmi in sklence roke v krčevito stisnjeno pest.

»Tak gospoda grofa Monte-Crista mislimo okraši, kaj?« povzame dozdevni abbé.

»Gospod abbé,« zajecija Caderousse in se zaman poskuša splaziti k oknu ki mu je dohod do

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici
A. Presker
Sv. Petra cesta 14

njega Monte-Cristo neusmiljeno odrezal. »Gospod abbé, res ne vem... prosim, verjemite mi... prisrčnem vam...«

»Vlomljeno okno,« nadaljuje grof, »vlomilska svetiljka, šop vitrihov, na pol vlomljena miznica: menda se razumeva?«

Caderousse se je skoraj zadušil, tako mu je postalo vroče. Gledal je, kje bi našel kot, da se skrije, kje bi izteknil luknjo, da se pogrezne vanjo.

»Vidim, da ste še zmerom isti, gospod morilec!« reče grof.

»Če že vse veste, gospod abbé, vam tudi ne more biti neznano, da nisem jaz ubijal temveč Carconte; tudi sodniki so to izprevideli in so me obsodili samo na galeje.«

»Svojo kazen ste torej odsejdeli, zdaj vas pa spet srečam pri opravi, ki vas bo vnovič spravil na galeje! Če kaj vem, vas to utegne glavo stafi!«

»Gospod abbé, nisem sam kriv. Neka sila v meni me vleče za seboj, da...«

»Tako pravijo vsi zločinci.«

»Beda, v kateri živim...«

»Molči!« ga prezirljivo ustavi Busoni. »Beda prisili človeka, da začne prosjati, da ukrade kos kruha pri peku, ne pa da gre in vlomi v tujo hišo, meneč, da ni nikogar doma. Ali si tudi iz bede umoril zlatarja Joannesa, ko ti je že naštel 45.000 frankov za demant, ki si ga od mene dobil — hoteč se polakomniti i demanta i denarja?«

»Odpustite, gospod abbé!« jamé jadikovati Caderousse. »Enkrat ste me že rešili, o, rešite me še drugič! Saj ste sami — ali pa nemara že čakajo orožniki, da me zgrabijo?«

Se nadaljuje v novem letniku